

הכניסה למוזמנים בלבד

כולם עם כולם. יוניקורן תמימה וטלפון שלא מפסיק
לצלצל.

במסיבה כזאת, בישראל, עדיין לא הייתי. הכניסה לשווים בלבד
על אמת. הכי שטחי, הכי בפנים.

כולם נלחמו להשיג כרטיסים, אבל לנו לא היה כל-כך קשה
להשיג הזמנה. אנחנו זוג מהמם. והעובדה שערן זכה במקום שני
ב"האח הגדול", על תקן החתיך הבעייתי, בטוח עזרה.

אבל פייר - אני מתרגשת. באמת כולם פה נראים ממש ברמה.
אנחנו נכנסים לוילה מטורפת בקיסריה. השכנים אפילו לא
מתחילים לתאר לעצמם מה קורה פה בלילות ירח מלא. במבואה
הענקית אנשים מברכים אותנו לשלום במבטים רעבים. אנחנו
מרגישים לגמרי בנוח בסיטואציות כאלה.

היינו וניסינו הרבה, אבל שוב, הלילה זה מרגיש שונה.
"ממש מסיבה שווה", ערן אומר לי בחיוך מבסוט.
"לגמרי", אני מאשרת.

קוד הלבוש לערב כולל בגדי עור שחורים ומסכות על הפנים.
אין באמת חוקים, כל אחד עושה מה שנעים לו. ברגע
שעוברים את הגבול, מכבדים ועוצרים. אבל לא נראה לי
שמישהו הולך לעצור הלילה.

אם את מסוג הבחורות שנכנסות למיטה בטישירט בלויה,
ומעולם לא ביקרת במועדון הדאנג'ן, אין מצב שיש לך מה לחפש
פה - גם לא בטעות.

בוילה יש קומה אחת ענקית מלאה חדרים מוארים בלפחות
אלף נרות דולקים. אור מעומעם, מוזיקת טכנו הכי מגניבה שיש

והרבה קוקטיילים חזקים, מוגשים בידי בחורות במעט מאוד בגדים.

אני וערן כבר התחלנו לשתות מבקבוק המים ה"מינרליים" שלנו. אבל יש לי הרגשה שגם בלי האם-די נהיה מסודרים הלילה. אחרי כמה רגעים ניגשת אלינו בחורה במסכה של נמר. אין צורך או רצון בסמול טוק מנומס ולעוס, כל מי שנמצא פה הגיע במטרה אחת ברורה - סקס.

לפי הגובה, הרזון והיופי שלה היא ממזרח אירופה. היא מחייכת אל שנינו ומזמינה אותנו לאחד החדרים.

אנחנו הולכים אחריה במסדרון ארוך, שומעים ורואים אנשים כבר באמצע זיונים. סופר מחרמן.

אני וערן אוהבים להגיע אחרי כולם, כשכל המגננות או הביישנות הראשונית כבר נעלמו. לפעמים אנחנו אוהבים ביחד, לפעמים לחוד. אני מחייכת לערן ולוחשת לו באוזן, "תיהנה הלילה, בייבי", מנשקת אותו בפה וממשיכה עם האירופאית שלי. בתור התחלה בא לי ללכת עם החברה החדשה שלי. אני יודעת לפי החיוך שלה שיש לה משהו מעניין להציע לי.

ברגע שאני נפרדת מערן, שתי בחורות כבר קופצות עליו. זה מרגש שעוד נשים נמשכות אליו. הידיעה שבסוף הערב הזה, שבטח יהיה מחר באמצע הבוקר, אני והוא נחזור ביחד לדירה שלי, לחיים המשותפים שלנו - לגמרי עושה לי את זה.

ועכשיו? עכשיו הזמן לחלוק את היופי עם אחרים. לבחורה קוראים ניקול. או לפחות זה שם המסיבות שלה. היא שואלת אותי מה שלומי, ומיד מכבדת אותי בשורה מכובדת להסנפה. ואני, חזירת סמים שכמותי, מריחה מנחיר שמאל, ומסמנת לה שצריך לאזן גם את צד ימין. אחלה הכנסת אורחים.

כבר הייתי עם נשים. זה בהחלט סקרן אותי. אבל אני לא חובבת מושבעת של הז'אנר, לרוב אני צריכה צלע שלישית. צלע ישרת זווית בבקשה.

אנחנו יושבות על מיטה רחבה ועליה מצעים אדומים מסאטן. ריח נעים של נר מציף את החדר, והגניחות מהחדרים הסמוכים משתלטות על המוזיקה מהסלון. אני מחמיאה לה, אומרת לה שהיא נראית נהדר ושואלת, "אבל איפה הגבר שלך?" אני חושבת שהיא קצת נעלבה ממני. היא באמת יפהייה, רואים את זה גם מבעד למסכה, אבל אני יודעת מה אני מחפשת. רק אישה לא תספק אותי הלילה.

"אני בקטע של נשים", היא עונה לי. השיחה נגמרת. אני מחמיאה לה, אומרת, "תודה רבה", יוצאת מהחדר ומציצה לחדרים האחרים. מעניין איפה ערן עכשיו ועם מי. אני יושבת על הבר ושותה עוד קוקטיל טעים, הלבן יישר אותי טוב טוב... אבל אני באתי להתפזר הלילה.

לא עוברות יותר מכמה דקות וגבר נאה ניגש אליי. הוא יותר מבוגר ממני. השיער הכסוף מסגיר אותו. אבל יש לו גוף שלא מבייש לוחם בשייטת. הוא בטח שוחה או גולש.

אנחנו מתקשקים קצת. אחרי כמה דקות אני מאשרת לו שאני בעניין. הוא מצמיד אותי חזק אליו. אולי מסכת הגנב שלו מכניסה אותו לאקשן, או שאני כבר ממש בראש טוב. אני מנשקת אותו ברכות ובחושניות עם מעט לשון. קורצת לו ומובילה אותו לחדר שהייתי בו לפני רגע. משחקת אותה בעלת הבית ממש. לשמחתי ניקול עדיין שם, מיישרת את אבקת הקסמים שלה.

"זה בסדר אם נצטרף אלייך?" אני שואלת בציפייה אמיתית. "תיהנו מהחדר, אני הולכת", היא עונה בטון קצת מבואס.

כנראה ציפתה שאחזור לפה לבד.

ברגע שהיא יצאה, אני כבר שכחתי ממנה.

הוא מפשיט אותי לאט-לאט. מסיר מרגליי את נעלי העקב הגבוהות ומשיל ממני את שמלת המיני הקצרצרה. אני נשארתי עם חזיית פוש-אפ שלא מביישת את הדוגמניות של "ויקטוריה סיקרט". אומנם אין לי חזה גדול, אבל אני יודעת שהוא עושה את העבודה.

אני כבר חסרת סבלנות, כמעט קורעת ממנו את חולצתו המכופתרת ומריחה את ריח החו"ל שלו. הבושם של "אברקומבי" יעשה לי את זה לנצח. הוא מרים אותי ומצמיד אותי לקיר. רגליי מפושקות וכרוכות סביבו. הוא לא נותן לי לסיים להפשיט אותו. מה הוא מנסה לשחק איתי?

דלת החדר פתוחה. לא אכפת לי שאנשים יסתכלו עלינו, ואולי גם יצטרפו. הוא מוצץ לי את הצוואר, ובתוך אפלת החדר אני רואה אור מהבהב מתיק הצד שלי. מי לעזאזל מתקשר אליי בשעה כזו?

אין סיכוי שאני עונה. לא עכשיו. לא פה, ובטח לא כשכל הכימיה הזאת מתחילה לעלות לי.

מי שזה לא יהיה - אני לא זמינה!

אני אוחזת חזק בתחת המוצק להפליא שלו ולוחשת לו באוזן, "אני חרמנית אש, קח אותי".

*

היינו מספיק אחראיים לבוא במונית ולא לנהוג עד לקיסריה. ליאת, מישהי חמודה, שבילינו איתה יחד הלילה, הצטרפה לנסיעה איתנו.

"היה לילה מדהים", ערן אומר ומלטף לי את היד.

"לגמר", אני מאשרת ומניחה את ראשי על כתפו.

הדלקה כבר ירדה, וכל מה שאני צריכה עכשיו זה מקלחת
כמה ובאנג מחוזק, שייתן לי נוק-אאוט סופי ויטרוק אותי למיטה.
אני כבר לא בטוחה אם ליאת ממשיכה איתנו לדירה, או רק
תפסה טרמפ לתל אביב.

היא צעירה ויפה, ולפי איך שהיא תפקדה הלילה, זו לא הפעם
הראשונה שלה בסווינג. מעניין בת כמה היא, או שלא כל-כך
מעניין. מה שיותר מעניין זה מאיפה הביטחון שלה לבוא לבד
למסיבה כזו. אני לא מכירה הרבה בחורות שוות בישראל
שמוכנות להיות גלגל שלישי עם זוגות - שלושתם יחד במיטה.
"תגידי, ליאת", אני אומרת בקול מעט צרוד, "באמת באת

למסיבה לבד?"

"כן ולא", היא משיבה עם חיוך ממזרי. "חיפשתי באינטרנט
פרטנר שיבוא איתי, ומשם כל אחד זרם". היא שוב מחייכת אליי
וקורצת לי. שתינו באמת עשינו חיים יחד הלילה. אני מלטפת
לה את השיער ואומרת לה שהיא יפהפיה. ערן עוזב את ידי
ומלטף אותה גם.

שלושתנו יושבים מחובקים, הכול עדיין מאוד נעים. נהנים
מאדי הלילה ומנסים להיות כמה שיותר דיסקרטטיים ובשקט
בנוכחות נהג המונית.

לפתע האיפון שלי רוטט. אני תמיד מעבירה אותו למצב
השתק כשאני וערן יוצאים לחגוג עם אחרים. לעזאזל! מי מפריע
לי בשעה כזו?!

אני מוציאה אותו מהתיק ונזכרת בפעם האחרונה שהוא
הבהב. נזכרת בחוויה המדהימה שהייתה לי עם מר גולש. וואו,
רק מלחשוב על זה אני נהיית שוב רטובה. הוא היה חזק ושירי
וידע בדיוק איך לגעת ולפנק. זה היה חזק אבל לא אלים. בדיוק
כמו שאני אוהבת.

"מה אפרת רוצה ממני בשעה כזו?" אני שואלת את ערן בפליאה ומראה לו את המסך.
אין סיכוי שאני עונה לה. אני עדיין לא זמינה לדבר עם הרבנית קוק.
"לא יודע, אולי היא רוצה לספר לך שהיא שוב בהיריון?" הוא מגחך. לא בטוח שזו בדיחה, בהחלט ייתכן שהוא צודק.
אחרי שבעה ילדים התגובה הצבועה שלי, "כמה אני שמחה שאת בהיריון ויהיה לי עוד אחיין קטני ומתוק", יכולה לחכות.
אני מכניסה לתיק את האייפון שממשיך לרטוט לתיק ועוצמת עיניים.
אבל היא מתעקשת האחות הזאת. מיד היא שולחת לי הודעה, "תעני לי דחוף".
"אני עסוקה. אם העולם לא נחרב - אז נדבר מחר בבוקר".

*

האייפון רוטט בפעם המיליון. אני מצליחה לפקוח חצי עין ורואה שזו אחותי.
אין לי מושג מה השעה, אבל יש לי כאב ראש חזק, זה בטוח.
אני ממששת אחר המציל הלאומי – קופסת האדוויל על השידה שלי המיטה.
ערן עדיין ישן לצדי וגם ליאת. הוא לא יתעורר בזמן הקרוב, גם אם מטס יעשה מעל הראש שלו סיבובים. חמוד שלי. הוציא הרבה אנרגיות ביומיים האחרונים.
אני יוצאת מהמיטה בשקט וצועדת על קצות האצבעות, עם האייפון, לגינת הגג היפה שלי. לא בא לי להעיר אותם. אני חייבת כבר לקחת כדור אבל אני צריכה להשתין ולשתות מלא מים, אז אני נכנסת שוב הביתה ורואה את ליאת מתחילה לעשות

קולות של התעוררות. אני מנסה להיות ממש בשקט. אין לי כוח
עכשיו להיות נחמדה לאף אחד. גם ככה התעוררתי לא מרצוני.
אני נכנסת למקלחת ומסתכלת במראה. הפרצוף שלי בהחלט
משקף את מצבי. אני שבורה!

אני מתיישבת על האסלה ועוצמת עיניים. הראש שלי דופק.
יוצא לי מלא פיפי, ואני כמעט נרדמת תוך כדי.
שוטפת פנים, מוציאה בקבוק מים מינרליים קר מהמקרר,
מכינה לי זריז אספרסו ויוצאת שוב לגג.
מגלגלת לי זריז סיגריה ומחייגת לאפרת. היא עונה לי
בצלצול השני.

"גלי", היא צורחת לי באוזן.

"כן, אחותי היקרה", אני עונה חסרת סבלנות, וכבר מצטערת
שהתקשרתי אליה כל-כך מוקדם בבוקר. "המשיח הגיע? אני
מקווה שיש לך סיבה טובה לזה שהערת אותי".
אפרת לא סופרת היום את העקיצות שלי, וישר יורה עליי,
"אביגיל שלחה לי שלשום הודעה שהיא רוצה לנתק איתי את
הקשר סופית", היא מייבבת. "שהיא מרגישה שהקשר הזה לא
תורם לה שום דבר".

"ילדה חכמה", אני מסננת ולוקחת עוד שאיפה מסיגרית
הבוקר שלי.

"גלי, אני לא צוחקת איתך", היא צורחת בהיסטריה, "תהיי
רצינית פעם אחת בחיים שלך כשאחותך צריכה אותך!"
אני עדיין לא מבינה במה מדובר. מה היא רוצה ממני,
לעזאזל? אני לוקחת שלוק מהקפה ומחזיקה את הראש. שתיתי
אתמול הרבה. "אפרת, כואב לי הראש", אני יורה עליה בחזרה,
"הדבר האחרון שאני צריכה עכשיו זה לפתור חידות. מה את
רוצה ממני?"

אין זמן יותר מתאים מזה לאדוויל. אני דוחפת שניים לתוך
הפה ובולעת.

"בעוד כמה שעות השבת נכנסת. אני באמצע הבישולים, ולא
מצליחה לחשוב על כלום מלבד ההודעה מאביגיל. היא רצינית
הפעם."
"או-קיי..."

"מה את לא מבינה?! השם ישמור. אביגיל נמצאת בכת של
משוגעים. שוטפים לה את המוח. השם ירחם, בטח יש שם
עבודת אלילים וכולם עם כולם".

"זה דווקא נשמע לי די טוב", אני ממשיכה לעקוץ אותה. "מה
את רוצה ממנה?! תני לה לחיות, תני לה ליהנות. תירגעי כבר
עם הלחץ הזה. הרב לא אמר לך שזה לא טוב לעור הפנים?"
אני חייבת להוציא אותה קצת מהלחץ.

"בבקשה, גלי! תהיי רצינית ותקשיבי לי רגע אחד, בלי
הבדיחות הלא מצחיקות שלך. אני מבקשת ממך בצורה הכי
ברורה, אני רוצה שתטוסי אליה. שתצילי אותה מהמקום הזה."
"לטוס אליה? על מה את מדברת, לעזאזל?" אני מחפשת את

קופסת הגפרורים שלי בעצבים ושואלת, "ואיפה אבי בכלל?"
"אביגיל כבר שבועיים בקוסטה ריקה באיזה כפר של גויים.
רק את יכולה לדבר איתה בהיגיון, רק לך היא מקשיבה. וחוץ
מזה, הכול באשמתך! היא הרי יצאה לטיול הארור הזה רק בגלל
שאת עודדת אותה. את קלקלת אותה, ועכשיו את תתקני את
המצב".

ברור לי לגמרי שכבר יומיים היא מתכוננת לספיצ' הזה. אבל
עדיין לא ברור לי אם היא רצינית או עובדת עליי. אם אני עדיין
ישנה ורק חולמת חלום מעצבן.

"אחותי, השתגעת לגמרי. לכי תעשי הפרשת חלה ותראי
שהכול בסדר עם אבי. זה הגיל. זה הזמן לנסות ולחוות. אני

אשלח לה הודעה. באמת כבר הרבה זמן לא דיברנו, אבל אין סיכוי שאני טסה אליה לשם".

"לא השתגעתי ולא נעליים. הילדה בכת. עם חוקים וגורואים ודברים מסוכנים. זו הבת שלי ואימא מרגישה כשהבת שלה בסכנה."

אם אי-פעם הייתי צריכה אישור חד-משמעי להחלטה שלי לא להביא ילדים לעולם, אז עכשיו קיבלתי אותו בפנים. בחיים, בחיים, בחיים אני לא רוצה להיות במצב כזה שהבת שלי, אחרי כל השנים שאהבתי והשקעתי ונתתי את כל הנשמה שלי, בורחת הכי רחוק ממני, לאיזו כת מחורבנת, וגומרת אותי מדאגה ומגעגועים.

ואם כבר יש מישהי בעולם שהייתה יכולה להיות הבת שלי, זו אבי. הרי זו הבדיחה המשפחתית שלנו. אנחנו תמיד צוחקים שהיא נולדה לאימא הלא נכונה.

יש בינינו חיבור חזק מגיל מאוד צעיר. אנחנו מבינות אחת את השנייה. הדיבור בינינו ברור. ואנחנו גם מאוד דומות, גם באופי העקשן וגם בתווי הפנים העדינים.

והנה היא, לא הבת האמיתית שלי, בערבוב עם הלחץ העצום של אחותי - גורמת לי להרגיש את זה. את מה שתמיד ניסיתי לברוח ממנו – רגש האחריות.

תודה לך גוף יקר!

עם המחזור הלא סדיר שלי, שמגיע אחת לכמה חודשים לביקור קצר, אפילו אפרת לא הייתה מצליחה להיכנס להיריון. "אז לכי תצילי את הבת שלך בעצמך, גברת אימא יודעת מה טוב לבת שלה."

"אל תהיי רעה עכשיו. אני מתחננת. איך אני אטוס כשיש לי את הילדים לטפל בהם? לך אין אפילו אחד, וחוש מזה, זה סדום

ועמורה מה שהולך שם. אני קראתי הכול באתר שלהם. הרב
בחיים לא יאשר לי מסע כזה".

"את יודעת שכליה הייתי נותנת לך אם היה צריך, אבל..."
"אני לא צריכה כליה. אני צריכה שתחזירי לי את הלב שלי
לישראל", היא עונה לי, נסערת.

אני שותקת. וואחד משפט דפקה לי.
הגלגלים בראש שלי מתחילים לעבוד, וכנראה גם האדוויל.
"דברים מסוכנים את אומרת?"

"כן, הם עושים שם טקסים פגאניים ומעשנים סמים. השם
ירחם. וזה רק מה שהיא סיפרה לי. תארי לך מה היא הצניעה."
ליאת יוצאת החוצה ומלטפת לי את השיער. אין לי כוח
אליה. זה הזמן שלה להתנדף לי מהפרצוף. רק חסר לי שהיא
תתאהב באחד מאיתנו.

אני לא מתייחסת אליה, מסמנת לה ביד שאני בשיחה
חשובה.

"אפרתי, אני חייבת לסיים. יש לי פה אורחים. אני אדבר
איתך אחר כך".

"מה אחר כך, גלי? עוד מעט השבת נכנסת! אני מנסה לתפוס
אותך כבר כמעט שלושה ימים". אני שומעת את הלחץ
והתחנונים בקול שלה, אבל אני חייבת לסיים, להעיף מהבית את
ליאת ולחשוב בשקט.

"אני מבטיחה להתקשר, ביי". אני מנתקת בלי לחכות
לתגובה ממנה.

ליאת מתיישבת מולי ומחייכת את החיוך המקסים שלה.
אבל זה לא עובד עליי עוד. הגיע הזמן שלה להתעופף לי
מהמיטה, מהחיים ובטח שמהגבר שלי.

"תגיד", היא מקדימה אותי, "זו לא את שכותבת את הטור
הזה באתר טאקו?"

אה, אז בגלל זה היא נדבקה אלינו. ראתה סלב וקפצה על המציאה. לא שה"מגלגלת" עשה אותי כזאת מפורסמת. טוב, אולי רק קצת. אני מוחמאת מכך שמזהים אותי ואת הכתיבה שלי. אבל זה לא יעזור לה עכשיו.

"תקשיבי, ליאתי, אני מקווה שנהנית איתנו וישנת טוב, אבל יש לי המון סידורים ועוד מעט ערן יתעורר, ואנחנו צריכים ללכת לפגישה חשובה. אז אני חושבת שכדאי שתלכי עכשיו", אני אומרת לה בלי להתבלבל. שוכחת לגמרי כמה קרובות היינו לפני כמה שעות.

אני מכירה בנות כמוה, אם הדברים לא ברורים לגמרי, היא יכולה לחשוב בטעות שהיא עברה לגור אצלנו.

אבל היא בולעת את הארסיות שלי, והאמת שמשחקת אותה קולית. בדרך כלל בסצנה של הסווינגרס הכוסיות הרווקות - "היוניקורן" - משחקות אותה תמימות ומפוחדות, כאילו לא יודעות בדיוק מה הן עושות. נקודה לזכותה. אבל הפעם זה לא יעזור לה.

"כן, ברור ברור, רק רציתי לשאול אם אני יכולה להתקלח זריז ולהשתמש בדיאודורנט שלך."

מ-מ-ש. מנסה להרוויח עליי זמן?

"לא הדלקתי את הבוילר והמים קפואים. תתקלחי כבר אצלך".

אין סיכוי שאני נותנת לה להשתמש במגבת ובמוצרי קוסמטיקה שלי.

במיטה אני פתוחה לכול, אבל כשזה מגיע להיגיגנה אישית, זה אשכרה מגעיל אותי.

אני אומרת לה יפה שלום ולא להתראות וסוגרת את הדלת,
בידיעה ברורה שלא אראה אותה שוב בחיים.
אין מצב שאצליח להירדם עכשיו. אני מסמסת ליורם
בתקווה שהוא נמצא במקום הקבוע שלו, הקפה שמתחת למשרד
שלנו. במקרה שני רחובות ממני. אני שונאת את המקום הזה,
ובטח שבשישי בבוקר. אבל זה מה שיש עכשיו, ולי יש תוכנית.

*

שעה אחרי זה. וברור שהוא ב"אנג'לינה", כמו שחשבתי, יושב
על כוס אחת במשך שעות ומסתכל על בחורות יפות שעוברות
ברחוב.

"תקשיב, יורם, יש לי רעיון מצוין ל'מגלגלת' של השבוע
הבא".

הוא מרים גבה.

"נכון תמיד אמרת לי שאני כישרון מבוזבז?" אני יורה על
מאתיים, "ואני חייבת לרצות לכתוב יותר מהטורים שלי?"
הוא פותח את הפה, אבל אני לא עוצרת ובטח שלא נותנת
לו רגע לחשוב או לענות.

"אז תקשיב לי טוב", אני והחוצפה שלי. "מה יותר מעניין
מכתבת סוף שבוע על ישראלים שנתקעים בכתות במרכז
אמריקה? כאלה שלא רוצים לחזור לישראל, ומוקסמים מאיזה
גורו כריזמטי שאומר להם מה לעשות?" הוא בטוח לא מבין
מאיפה נפלתי עליו.

"גלי, מה את רוצה ממני? מה לקחת על הבוקר? מאיפה כל
האנרגיות האלו?"

הוא לוקח שלוק קטנטן ורועש מהקפה הקר. חלילה שהקפה
לא ייגמר, ויבקשו ממנו יפה לפנות את השולחן כי ממש עמוס

היום. ואז הוא יונק מהפאל מאל המגעילה שלו ונושף עליי עשן בצורה דוחה.

הוא חושב שזה סקסי. אני מבליגה הפעם ומזכירה לעצמי למה אני פה.

"יורם, זה יום המזל שלך. אני מסכימה לקחת על עצמי את הנסיעה הזאת. לכתוב כתבה מתוך כת, לגלות את כל הסודות שלהם מבפנים".

אני מורחת על פניי את החיוך הכי מקסים שלי. ולא שוכחת להתכופף קצת ולהראות לו שאני בלי חזייה.

"ונגיד שאני זורם איתך..."

הנה הדג שוחה לפתיון שלי. אני נרכנת לעברו עוד קצת. יודעת שעוד יש לי עבודה עליו. אני מכירה אותו. הוא עדיין לא נתפס לגמרי.

"...אין לזה מקום עכשיו. כולם מדברים כרגע על הקומונה בצפון, וזה יתפוס את המשבצת הזאת להרבה כתבות. זה נושא לעוס, לא ידליק אף אחד ואין סיכוי שיאשרו לך כתבה כזאת גדולה".

אני מופתעת שהוא מבטל אותי ככה.

"אם את מסכימה לאכול עטלפים במסעדה מפוקפקת במזרח, על זה אני מוכן ללכת".

איזה דביל. מה הקשר? וברור ששום סיכוי שזה יקרה. אבל אין בעיה, אני מוציאה את התותחים הכבדים שלי. אני יודעת יופי איך להדליק אותו.

"נטפליקס", אני אומרת ביובש ומסתכלת על האנשים

ברחוב.

"מה נטפליקס?"

"בעוד חודש עולה סדרה על הגורו הישראלי בגוואטמלה, עם כל הסקס והסמים אצלו בכת. אתה לא רוצה לרכוב על הגל שלהם? אתה יודע כמה רייטינג יהיה לזה?"

"אז מה את בעצם אומרת פה?"

זהו, טשטשתי אותו סופית.

"מה שאני אומרת פה זה שאם אני ואתה נוציא ראשונים סדרה של טורים בהמשכים ב'מגלגלת', כמו שתמיד דחת אותי לעשות, נקבל את כל הבאזז".

אני נותנת לו כמה שניות לחשוב על זה. אם זה נכון. אם זו באמת הצעה גאונית. וממשיכה במתקפה - "אני רוצה שתממן לי את הטיוול ותאמין בי. אני הולכת להוציא לך בסוף התקופה את הכתבה של החיים".

הוא כמעט נחנק, אבל אני רצינית לגמרי. לא ממצמצת אפילו.

"מה את רוצה ממני, גלי? יום שישי בצוהריים, אין לך מה לעשות עם החבר החתיך שלך עכשיו?" שיט, הוא כבה לי. "החבר החתיך שלי עוד ישן. הוא עבד קשה מאוד הלילה. תקשיב לי רגע, ואני רוצה שתזרום איתי. אני מבטיחה לתת לך מה שאתה רוצה". יודעת בדיוק לאן אני מכוונת.

"מה שאני רוצה?"

הנה, הדג השמן לקח ביס מהפתיון. עוד שנייה והוא יוצא מהמים ומפרפר לי בידיים.

"מה אתה רוצה?" אני שואלת בתמימות מעושה.

"את כבר חודשים מבטיחה לי שתיקחי אותי איתך למסיבות החשק שלך. אל תחשבי שלא שמעתי מה הלך בקיסריה. מה יש?"

לא תיתני לבוס שלך טעימה קטנה מהחיים הפרועים שלך?"

אני יכולה להישבע שעומד לו עכשיו. בא לי להקיא עליו. מי

תסכים לגעת בזקן המקריח הזה?

"אני מבטיחה לקחת אותך למסיבה הבאה". משקרת לו בלי להניד עפעף.

"יופי. ועוד דבר, אם הכתבה הזאת לא תאושר לכתבת אמצע במוסף 'סוף שבוע', את מממנת את הטיסה שלך ואת מפורטת".
"בסדר, יורם, מה שתגיד. אתה חולה לי על התחת. אין סיכוי שתפטור אותי. אתה יודע שמלא קוראים את הטור שלי".
תמיד יש בינינו את הקרב מי יגיד את המילה האחרונה.
אנחנו לוחצים ידיים ואני חוזרת לדירה שלי, מרוצה מעצמי עד הגג.

*

אני פותחת את הדלת ורואה את ערן מעוך על הספה.
"לאן הלכת, בייבי? הכול בסדר?"
"הכול נפלא, בייבי". אני בעננים.
"מתי קמת? ואיפה... איך קוראים לה?" הוא שואל ומושיט לי ג'וינט.

"קוראים לה ליאת, מאמ", אני מגחכת ולוקחת שאכטה.
"ושלחתי אותה הביתה. היה כיף לאללה, אבל יאללה, הגיע הזמן שהיוניקורן המתוקה תחזור לבית הקסום שלה".
ערן מהנהן, מסכים איתי או שעדיין אין לו כוח לדבר. אחד מהשניים, לא כזה משנה.
אני מתיישבת עליו ומחזירה לו את הג'וינט אחרי כמה שאכטות עמוקות.

"איפה היית?" הוא כורך את ידיו סביבי.
"אני טסה לקוסטה ריקה בעוד כמה ימים". אני אומרת את זה בפעם הראשונה בקול רם, וזה נשמע טוב.

"ממש, ואני טס לאוסטרליה". הוא צובט אותי במותן,
וכנראה עדיין לא מבין שאני רצינית להפליא.

"ברצינות, אתה לא תאמין כמה קרה פה בזמן שישנת". אני
מסתובבת אליו ומלפפת את רגלי סביבו. אנחנו מישירים מבט,
ואני מסתכלת לתוך עיניו הכחולות המהממות, שיבין שאני
רצינית.

"אני טסה לקוסטה ריקה. יורם אישר לי. אני הולכת להציל
את אבי."

"על מה את מדברת? מה קוסטה ריקה? להציל את אבי
ממה? הכול טוב איתך? מאמי, תנשמי רגע, נראה לי שאת צריכה
כוס מים". הוא מוריד אותי מעליו ומושיב אותי על הספה לצדו
כאילו אני בובה.

אני חוטפת ממנו את הג'וינט, לוקחת עוד שאכטה עמוקה
ונושפת את העשן לחלל החדר.

"הכול ממש טוב איתי, במקום לדאוג תקשיב – זוכר שאפרת
התקשרה אליי ולא עניתי לה? יופי, אז מתברר שהיא ממש
בהיסטריה.

"אבי שלחה לה איזו הודעה דרמטית שהיא רוצה לנתק איתה
קשר. היא מרגישה שהיא מאבדת את זה, או אותה. והחצופה
הזאת ממש צעקה עליי שהכול באשמת".

"או-קיי..."

"היא רוצה שאני אטוס לשם. לקוסטה, להחזיר את אבי
הביתה."

"ונגיד שאני מבין. אין סיכוי שאת הסכמת רק כי היא ביקשה.
ואיך יורם החרמן קשור לכל זה?"

"ברור שלא הסכמתי לטוס לשם, היא ממש השתגענה.
שתיקח אחריות לבת שלה בעצמה". אני לוקחת שלוק מים ארוך
ומייצרת מתח.

"ניתקתי לה את השיחה, אבל אז עלה לי רעיון גאוני. אני אטוס לשם, אָרְצָה אותה ואבקר את אבי. אבל תכלס אני אכתוב כתבה גדולה של סוף שבוע על הכת שהיא נמצאת בה". אני אומרת בגאווה ומעבירה לו את הג'וינט כמו מיקרופון.

"מה לך ולכתבות תחקיר? נהיית לי אילנה דיין?"
הוא מתמתח ונראה לי קצת לחוץ. כנראה מתחיל להבין שאני לא צוחקת איתו.

"מה, אתה לא חושב שאני מסוגלת? רק בטורים אני טובה?"
החום מתחיל לעלות לי, וכדאי לו לחזור בו מדבריו.

"את טובה בהכול בייבי, אבל תכלס כואב לי הראש, ואני לא עוקב אחריך", הוא אומר ונכנס לאינסטגרם.

"ערן! אני מדברת איתך. מה אתה מסתכל בפלאפון עכשיו? זהו? אין לך יותר מה להגיד?" עכשיו הדם ממש עולה לי לראש.
"מה את רוצה ממני? רק התעוררתי, אני כולי שבור. על מה את מדברת?"

"סבבה נשמה, אני לא רוצה ממך כלום. אני מודיעה לך, אני טסה בעוד כמה ימים", אני צועקת עליו וקמה מהספה.

"מאמי, אני לא מחפש לריב עכשיו. אני רק לא מבין איך הטורים המוגזמים שלך קשורים לחיים האמיתיים?"

"זה בדיוק הקטע! אני ויורם רוצים שאצא מאזור הנוחות שלי. הוא דוחף אותי להתקדם עם הכתיבה!" אני צורחת עליו ולא מאמינה שאני בכלל צריכה להסביר את עצמי.

"עכשיו אני מבין, אוהב אותך. בואי אליי, לאן הלכת?"
"יש לך מזל שאתה יפה ושאני אוהבת אותך", אני אומרת ולוקחת ממנו שוב את הג'וינט שעומד להיגמר. אבל קובעת עובדה ברורה.

"זה סגור. אני הולכת על זה. כבר התחלתי לחפש טיסות".

*

"אפרתי, השבת כבר נכנסה?" אני שואלת אחרי שהיא עונה לי בצלצול השני.

"גלי, אני בהתקף חרדה נורא. אני מאבדת את הבת שלי. אני לא נושמת. לא אוכלת כבר יומיים". היא אומרת ומתחילה לבכות. מתעלמת מהשאלה שלי, ואולי מהשעה.

שנים לא שמעתי אותה בוכה, וקשה לי לשמוע אותה במצב כזה. בעצם, אני מנסה להיזכר מתי אי-פעם היא בכתה מולי. תכלס, יש סיכוי שרק בהלוויה של אבא... וזה היה ממש מזמן.
"גלי! את שומעת אותי?"

"כן, כן, סליחה, אני פה במסעדה ושחיתתי קצת, לרגע נקטע לי חוט המחשבה. אפרתי, אני נוסעת להביא לך את אבי. אל תדאגי, הכול בשליטה מעכשיו".

"בדיוק מזה אני מפחד", חיים מתערב בשיחה, כהרגלו. אני שונאת שהיא מדברת על רמקול, כאילו מה? אין לך חיים? הכול אמור לעבור לאישור אצל הבעל?

אבל זה ששניהם יושבים יחד מול הטלפון בערב שבת, מוכיח שהם באמת לחוצים. אז אני מבליגה.

"שלום, חיים. שבת שלום גם לך. אמרתי שאני מסכימה לטוס ולוודא שאבי בסדר". אני מנסה לדבר בנימוס, ולא להיכנס לפינות הרגילות בינינו.

"אביגיל. קוראים לה אביגיל". הוא ממשיך לעצבן כרגיל.
"תקשיב, חיים, אני לא מתכוונת לריב איתך. אני באה בטוב. אפרתי, אני איתך פה. חיפשתי טיסות. בעוד שלושה ימים אני כבר מחבקת אותה ושולחת לך סלפי שהכול בסדר".

אפרת ממש בוכה. אני רוצה להאמין שעכשיו זה מאושר. הרגה אותי עם המשפט שלה על הלב.

"אחותי, אני הולכת להחזיר לך את הלב שלך ועל הדרך לתפור כתבה. שתי ציפורים במכה אחת".

כמה שאני מרוצה מעצמי – אחות רגישה וכתבת מקצועית במכה אחת. אין עליי.

"בעזרת השם ותודה לאל. בשורות טובות, גלי, ושבת שלום. אני אוהבת אותך".

"אנחנו מודים לך מאוד", חיים מוסיף, ונראה שנרגע ומתחיל לחשוב בצלילות סוף-סוף.

"גם אני אוהבת אותך, אחותי. אל תדאגי. בעוד שבוע וחצי אבי ואני בחזרה פה. תשלחי לי את הלינק לאתר שלהם, אני חייבת לסגור הכול".

אנחנו במסעדה מדליקה, מקום חדש שחבר פתח. דיברתי עם השף באופן אישי והשבעתי אותו שהאוכל יהיה נקי. שאפו עליו! האוכל מצוין והדרינקים אש. הראש שלי כבר מסתובב יופי.

"זהו. זה רשמי והכול סגור! יש מימון. יש טיסה. רק רצוי לעדכן את האחיינית המהממת שלי", אני אומרת ומתעלמת מהפרצוף החמוץ שערן לא מתבייש לדפוק לי.

הוא מבין שאין דרך חזרה – ואני באמת טסה!

"אבי, תכיני את השטיח האדום – אני באה לבקר אותך, כפרה". אני מסמסת לה ומוסיפה אימוג'י של לב סגול וסימן של חופשה.

עכשיו נשאר לי רק לכתוב את הטור השבועי שלי לאתר טאקו. מה אני מגלגלת הלאה? זה ברור. כל-כך ברור.

מגלגלת את זה הלאה

אתר טאקו – גלי בלום

כשמזמינים אותך למסיבת החלפת זוגות, את יודעת שאת שווה. כשאת מקבלת הזמנה למסיבת וי-איי-פי, זו כבר ממש הרמה להנחתה.

הייתי בטוחה שאני אהיה מוקפת מינימום באנשים הכי יפים של המדינה, ואולי גם של אירופה. מה עוד אפשר לבקש? וילה מטורפת בקיסריה, 800 שקל כניסה (ברור שלא שילמתי), די-גי'י מפורסם ואלכוהול איכותי. אתם בטח מדמיינים ליל תענוגות, מימוש פנטזיות וצרחות עד השמים. פחחחח.

במקום דוגמנים קיבלתי חתיארים. במקום אלילות נוטפות סקס קיבלתי מבוגרות נוטפות בוטוקס, איך הכניסו אותן לשם בכלל?

כנראה כשיש כסף, אין סטנדרטים.

רוב הגברים היו שעירים בצורה דוחה, וגם אם מישהי הייתה מסכימה ללכת איתם לאיזה חדר, אני בספק אם משהו היה עובד שם.

ובין כל אלה הסתובבו כל מיני דוגמניות וונאביז צעירות מדי, שחושבות שהן הסחורה הכי טובה בשוק הבשר הזה. התפאורה הייתה נהדרת, אבל התוכן היה חסר. ציפיתי מההפקה הזאת ליותר.

ישבתי לי על הבר וצחקתי על כולם. ממש בושה להראות נוכחות כאן.

בסוף הזמינה אותי איזו דוגמנית בלרוסית (או אוקראינית, תסבירו לי מה ההבדל כשתמצאו אותן) לשלישייה עם בן הזוג שלי. מובן שסירבתי, אבל דמיינתי לעצמי מה היה יכול להיות. אחרי שלוש דקות היא הסבירה לבנזוג שלי שהוא לא מעניין אותה בכלל, ושלחה אותו לחפש הרפתקאות בחוץ, או לעמוד בפינה ולהסתכל.

ובבוקר, כשהתעוררה אצלנו בבית, היא רצתה שאני אעשה עליה כתבה.

מזל שכל זה לא קרה.

אה, ועוד משהו:

גיליתי שהאחינית שלי כושפה על ידי איזה גורו דמיקולו בקוסטה ריקה. ומי כמובן נודבה לצאת למבצע חילוף? אני כמובן! חכו לעדכוניכם.

טסה על עצמי

אמריקה. מיאמי. קולומביה. אבק, מזוודה וחדר אחד

עלוב במיוחד.

בדרך לנתב"ג אימוש מתקשרת ומאחלת לי, "נסיעה טובה, יפה שלי, תחזרי בשלום עם אביגיל, ואל תשכחי לקנות לי את הבושם והסיגריות".

אני משיבה בחיוב ומנתקת. ערן מנסה לעשות לי שוב סצנה. הפרצוף של "אבי נעלבי" לא יורד לו מהפנים כבר יומיים. גם כן חוצפן. זה לא יעזור לו.

"אני יודע שאין לי איך לשכנע אותך להישאר, אני מכיר את המבט הזה בעיניים שלך כשאת רוצה משהו, אבל, בייבי, אני לא מאמין שבשביל כתבה את טסה כל-כך רחוק ממני".

אני שותקת יפה יפה. אין לי כוח להתחיל אפילו להיכנס איתו לזה שהוא לא מפרגן לי, בטח לא עכשיו. אני נותנת לו נשיקה ארוכה ומלאת רוק, מצמידה אותו אליי ונוגעת בחבילה שלו. "תשמרו על עצמכם בזמן שאני לא אהיה פה. כולה שבוע וחצי ואני חוזרת".

מפריחה עוד נשיקה באוויר ומפנה לו את הגב שלי. צועדת לעבר הבידוק הביטחוני בלי להסתכל לאחור. אני אלמד אותך לקח, הוא יראה מה זה לא להיפרד ממני יפה.

ההתנהגות של ערן מרתחה אותי. אני יודעת שהכול בא מאהבה ומרצון להיות איתי, אבל איפה הבגרות שלו? איפה להרים לי כשאני נוסעת כדי להכין כתבה שתהפוך אותי לכתבת מוערכת? הוא מבאס אותי ברמות.

מהתסכול אני מפרקת כסף בדיוטי פרי. איפור, שוקולדים ושלושה בשמים. שניים לי ואחד לאימושי.

מה קרה? אם חבר שלי לא מפרגן לי, אני אפרגן לעצמי. וחוץ
מזה, אני צריכה שיהיה לי ריח טוב בחופשה החלומית שתפרתי
לעצמי.

*

אני נכנסת למטוס עם התיק לוואי ויטון המהמם שלי. אין
סיכוי שאשלח אותו עם המזוודה, לא משנה כמה כבד הוא. אחרי
שגנבו לי בלונדון ארנק ומשקפי שמש שרק קניתי אשכרה מתוך
המזוודה, על הטעות הזאת אני לא חוזרת.
אני צועדת בנעלי עקב שלי כמו דוגמנית אמיתית על מסלול,
ומחפשת את המושב שלי.

אני מתקרבת לאט-לאט, והלב שלי מתחיל לדפוק. מתפללת
לאלוהימה שזה לא מה שאני חושבת שזה. אישה ותינוק צורח
יושבים לידי. פאקינג טיסה של שלוש-עשרה שעות עם הסיוט
הזה. בא לי למות. אני מחפשת סביבי אם יש מקום פנוי, אבל
מרפי מניאק איתי עד הסוף היום – הטיסה מפוצצת!
אני מתיישבת בלית ברירה במקומי. פתאום לשבת במושב
החלון מרגיש כמו כלא.

"אוי, איזה מזל שהתיישבת לידי. פחדתי שזה יהיה גבר. אני
הגר, ואת?" היא פונה אליי עם שד בחוץ, ותינוק שתלוי עליו ויונק
בקדחתנות, כאילו הוא עגל שצמוד לעטין הפרה.
בא לי להקיא. אני שונאת לראות נשים מיניקות בציבור. הן
עושות את זה דווקא. לעצבן. בקטע מחאתי לא ברור. תתקעו
לתינוק שלכן בקבוק מטרנה או מוצץ, ושלום על ישראל.
"היי, גלי", אני עונה ביובש. רק שלא תתחיל לפתח איתי
שיחה.

דיילת נישגשת אלינו, ואני בטוחה שהיא באה להציל אותי. היא
בטוח קלטה את מצבי, אבל מרפי ממשיך איתי all the way.
היא אשכרה באה לשאול לשלום הפרה החולבת. נותנת לה
חגורת בטיחות מיוחדת לתינוק.
ומה עם גלגל הצלה בשבילי!?

*

כשמותר לפתוח את חגורות הבטיחות ולהתחיל להסתובב,
בלי שום הכנה מוקדמת היא פונה אליי שוב – "את יכולה בבקשה
לעזור לי? אני מתה לפיפי מהרגע שהגענו לשדה התעופה. בא לך
להחזיק אותו חמש דקות, שאני אוכל ללכת לשירותים בנחת?"
הלם. אני לא מאמינה שהיא ביקשה ממני לגעת בתינוק שלה.
מכל האנשים במטוס דווקא עליי היא נפלה? - ממש נפלה על
הראש. וכדי להבהיר לה לא להפריע לי יותר במהלך הטיסה, אני
משיבה, "סליחה, מותק, אבל אני הכי לא הבנאדם. לא כדאי לך,
הוא ייפול לי מהידיים".

לא אכפת לי כמה זונה אני יוצאת – מה לי ולילדים!?
אני משלמת על דאבל ויסקי נקי, לוקחת שני כדורי שינה
ונכנסת למצב טיסה.

*

אני מרגישה שמישהו נוגע בי, ולרגע לא מבינה איפה אני
נמצאת. המטוס ריק. והדיילת שהייתה אמורה להיות בצד שלי
ולעזור לי למצוא מקום אחר, מעירה אותי ומנסה לגרד אותי אל
מחויץ למטוס.
בחיי שכדורי השינה החדשים שאימא נתנה לי מצוינים.

היא מציעה לי שקית קטנה. מיקס של שקדים, בוטנים
ואגוזים, כאילו אני קוף שצריך להאכיל. ברור שאני לא לוקחת.
אני לגמרי בשליטה, ומתאפסת על עצמי בשנייה. אני יוצאת
מהמטוס ומגלה שיש שלוש שעות עיכוב בטיסת ההמשך. מדהים!!
זה בדיוק מה שאני צריכה. הפעם האחרונה שהייתי במיאמי הייתה
לפני עשר שנים, כשאני ומעיין עפנו על החיים שלנו וחגגנו טיול
חברות.
אין סיכוי שאתייבש בשדה התעופה. אני חייבת קצת שמש
ובגד ים חדש לאוסף שלי.
שש שעות בעיר המהממת הזאת מתחילות עכשיו.

*

"זו קריאה אחרונה לגלי בלום. גלי בלום, גשי בבקשה לשער
העלייה למטוס."
אני רצה מתנשפת לעבר השער שלי. מתפללת שהטיסה לא
תצא בלעדיי. נסחפתי בטיילת, ולא שמתי לב לשעה.
ברגע האחרון אני שמה את רגלי הימנית בשרוול המטוס
ונרגעת. הספקתי. איזה מזל!
אני מרימה את הראש וקולטת שכל המחלקה הראשונה,
העשירים בכורסאות הנוחות וכוס השמפניה ביד, תוקעים בי
מבטים נרגזים.
אני לוחשת לדייל האוחצ'ה עם האיפור המוגזם והשיער
המפוצץ בג'ל המשוך אחורה, בצורה עוד יותר מוגזמת, "סורי.
קיבלתי מחזור והייתי חייבת לרוץ לקנות לעצמי טמפונים".
התירוץ המושלם שכל אישה חכמה משתמשת בו בעת צרה.
ומזל שלי שזה רק תירוץ. שנים שאני כבר לא צריכה טמפונים.
מקבלת קל מאוד, אם בכלל.

הפעם המזל מאיר לי פנים וגבר חתיך יושב לידי.
אני דוחפת את התחת, בכוונה קצת יותר מדי קרוב לפרצוף
שלו, ומתמקמת במקומי. כלא החלון מרגיש עכשיו כמו מושב
החלומות. מדהים באיזו מהירות מצבים משתנים בחיים.
אני בוחנת אותו מלמעלה למטה. יש לו ריח נהדר של בושם
יקר. גם השעון שלו מרמז על ארנק שמן. חבל אבל שלא מספיק
שמן כדי לטוס במחלקה הראשונה או אחריה – בעסקים. הוא
לובש חולצה מכופתרת לבנה ומגוהצת באופן מופלא, ושרשרת
זהב דקיקה מבצבצת מהחזה החלק והשזוף שלו. גבר כלבבי.
"היי, אני קורל, כמו תכשיט יקר", אני מושיטה את ידי עם פול
ביטחון ומציגה את עצמי בשם שהייתי משתמשת בו בעגלות.
השפה האנגלית ישר מדליקה בי את יצר המכירה והפושריות.
"היי, אני טום", הוא משיב בחיך חביב.
"כמו טום קרוז", אני מתחננת אליו. הטבעת שעל האצבע
שלו לא מזיזה לי, אפילו לא קצת, לפלרטט איתו.
במיאמי רוב הגברים שווים. הם על גבול הלטיני, אבל לא
נמוכים ושמנים, אלא ספרד סטייל. והמבטא שלהם מנגן לי טוב
על החושים.
מתברר שהוא מקלומביה. עוד יותר מחרמן.
אנחנו מנהלים שיחה קלילה, ואני מפנטזת על הקוק שהוא
בטח היה יכול לתת לי בערימות... ומה אני הייתי יכולה לתת לו
בתמורה.
יש לו חיך מקסים וקמטים קטנים בזוויות העיניים. הוא
מספר לי שהוא בונה מלון בקוסטה ריקה, ואני בדמיוני כבר
קופצת עירומה לבריכה הפרטית של הסוויטה.
"אני רואה שאתה נשוי", מראה לו שזה ממש לא עוצר בעדי.
"היא בטח יפה, אשתך. גם קלומביאנית?"

"לא. לא, תודה. הקולומביאניות יפות אבל יותר מדי דרמטיות בשבילי. אשתי נולדה וגדלה בברצלונה", הוא משיב בחיוך מאוהב. "גם שם הנשים מאוד יפות. אבל במדינה שלי ישנן הנשים הכי יפות בעולם". אני מתגרה בו ומנסה לחלץ ממנו מחמאה. "מאיפה את?" יש! הוא משיב למשחק העדין שלי. "מישראל", אני עונה בגאווה ומסדרת את הפוני הקצרצר שלי טיפה הצדה.

"חלום שלי לטוס לישראל. את יודעת, כל הקטע של הנצרות וישו שהלך על המים. עכשיו את עושה לי עוד יותר חשק. אם כולן דומות לך, באמת שווה לבקר". נשוי, לא נשוי, עדיין זורם בגופו דם לטיני חם.

"אז בוא לבקר אותי ואת הפרטנר שלי. ואל תשכח להביא את good time". מסתכלת לו ישר לתוך העיניים ומלקקת את שפתיי, כאילו בדרך אגב.

"תעקבי אחריי באינסטגרם?" הוא שואל כמו ילד חמוד שמבקש עוגייה מאימא.

"ברור. איך אתה מאיית את השם שלך?" הוא הבין אותי יופי, אבל נראה לי שבנימוס הוא מוריד אותי מעליו. באסה, דווקא ממש התחשק לי סקס בשירותים הצפופים של המטוס.

"אני יכולה לבקש ממך את המספר טלפון שלך? אני מבטיחה לא להציק. זו פעם ראשונה שלי בקוסטה ריקה. אם אצטרך עזרה... אני אוכל להתקשר?" מנסה עוד move אחד אחרון רגע לפני שאני נסוגה. אני אוהבת לשחק עם גברים, אבל אני לא נואשת. קלאס זה השם השני שלי.

אולם הנוסעים צפוף ונטול מזגנים. רק מאווררים ענקיים
מסתובבים מהתקרה. אבל ת'אמת – הם עושים את העבודה.
יש אין-ספור אנשים, אבל בדיקת הדרכונים עוברת בזריזות.
ממש נחמדים פה. ההפך מהאמריקאים.

העובדים מחייכים אליי באדיבות. אבל לא אותה אדיבות כמו
של ההודים שרוצים את הכסף שלי או לגעת בחזה הלבן שלי,
נחמדות אמיתית. באמת אחלה welcome.

אני יוצאת לאזור המוניות, ומחפשת את הטרנזיט האדומה
שאבי אמרה שתחכה לי. הכול קטן פה וממש קל להתמצא. אני
אומנם לא מדברת ספרדית, אבל מבינה חופשי. היה משתלם
לראות "בובה פראית" כשהייתי קטנה.

אני לא מוצאת את הטרנזיט. כמה צפוי. אולי בכל זאת
המקומיים פה דומים להודים?

אני מגלגלת מהר סיגריה ושותה כמעט בשלוק אחד את משקה
האנרגיה שקניתי לפני כמה דקות.

אני כמעט מסיימת לעשן, ונראה לי שמצאתי את הבנאדם.
יותר נכון, הוא מצא אותי.

"גלי? גלי? גלי? אבי sister?" הוא שואל אותי באנגלית שבורה.

הוא לוקח ממני את המזוודה הסופר-כבדה שלי, ואני כמובן
נשארת עם "הלואי".

כשאני נכנסת לטרנזיט האדומה, זה מאוד רחוק ממה
שדמיינתי. מכונית מאובקת שעושה טובה שהיא נוסעת בכלל. ריח
חזק מדי של בושם זול ובלי חגורות, כמו ברכב אספנות, או יותר
נכון רכב של שבורים.

אני נושמת עמוק ומזכירה לעצמי למה באתי לפה. מנסה מאוד
להשתכנע שהתפאורה לא חשובה בכלל, והעיקר שיש מזגן.

*

לפי השעון, נסענו רק חצי שעה. בא לי להקיא, והפעם על
אמת. כל מיצי הקיבה שלי עולים לי. נסיעה בדרך לא דרך. מלאה
בורות וחסרה באספלט. כמויות של אבק בקטע מלחיץ ובל
קליטה לאינטרנט. אוי, כמה בא לי להגיע כבר לחדר שלי!
עשר דקות אחרי זה אני באמת לא מצליחה לנשום כמו שצריך.
אני רואה תחנת דלק ומבקשת שיעצור.
הנהג חמוד. נראה מבסוט מהבקשה שלי. אני שואלת אותו אם
הוא רוצה משהו מהחנות הקטנה, והוא עונה בשלילה. סבבה.
בעיה שלו.
אני לוקחת חבילת מסטיקים, שקית תפוצ'פס בטעם הזוי
שאני לא מכירה, סודה וקפה מתוק מהמקרר, כזה של סטארבקס.
זה בדיוק מה שאני צריכה עכשיו. אולי לא כזה גרוע פה...
אני מעשנת זריז וחוזרת למונית הקסם שלי. למרות שאני
מרגישה קצת יותר רעננה, אני עוצמת עיניים ומחכה שהנסיעה
המגעילה הזאת תיגמר כמה שיותר מהר.

*

"או-קיי, הגענו", הקול של הנהג מעיר אותי. אני מופתעת
ששוב נרדמתי.
אני פוקחת את העיניים ורואה שלט גדול, "אהבה של אדמה"
ושער סגור. הוא בטח מתבלבל.
"מה?"
"סליחה, סניורה, אבל השער סגור עכשיו. יש חוקים. אין
מכוניות בתוך הכפר. השעה חמש וחצי בערב".
הוא עונה לי בחצי אנגלית-חצי ספרדית, וזה מעצבן אותי.

"על איזה חוקים אתה מדבר?" אני מתחילה לאבד את זה.
"אני מצטער, סניורה. ניסיתי להגיע בזמן, אבל השער נסגר
בחמש ונפתח בעוד שעתיים".

אני כבר משתגעת מזה שיש חוקים הזויים שתקפים עלי עוד
לפני שנכנסתי, אבל זה חומר טוב לכתבה שלי. מה הם מסתירים
שם? למה נועלים את השערים?

"או-קיי. אני אחכה פה איתך עד שיהיה מותר להיכנס, אבל אז
אתה תיקח אותי עד לחדר שלי". אני לא מתכוונת לצאת פה
פראירית.

"אני מצטער, סניורה, אבל יש לי עוד נסיעה בעוד שעה. כדאי
לך לצאת עכשיו וללכת ברגל, אחרת החושך ירד".
מניאק. זורק אותי פה לבד.

אני יוצאת מהטרנזיט ומחכה שלפחות יוריד לי את המזוודה.
משלמת לו ומתחילה לקלוט איפה אני נמצאת. לבד. שעת
דמדומים. חם למות. מאה אחוז לחות - אבל שונה ויותר גרועה
משל תל אביב. להקת קופים יושבת על עץ, עושה קולות וכאילו
צוחקת על מצבי העלוב.

דבר ראשון אני מצלמת. דבר שני אני מתחילה לפחד. אני
פאקינג לבד בג'ונגל. מה לי ולזה?
מצחיק זה לא.

אני מנסה לסחוב את המזוודה הענקית שלי, אבל הגלגלים
מתחפרים באדמה. לא את זה דמיינתי כשחשבתי על חופשה. אני
מתחילה להבין שבל בוי לא יהיה כאן.

כמו המזוודה - כך גם העקבים שלי. עמוק בתוך הבוץ. אבל
אין סיכוי שאני פותחת אותה עכשיו ומוציאה כפכפים באמצע
השביל ג'יפה הזה. מי יודע איזו חיה יכולה לקפוץ לי לתוך
המזוודה? אני מזדהה עם הגלגלים וממשיכה ללכת בקושי, מלאת
רחמים עצמיים.

אני שומעת רחש בשיחים. אם לא הייתי קוראת קצת על
קוסטה ריקה לפני שהגעתי, באמת הייתי חושבת שנמר רעב
מסתתר בין השיחים, מסתכל עליי ומחכה לזנק ולטרוף אותי.
אני רעבה. אני מפוחדת. כבד לי וחם לי. אני מזיעה, והאבק
הזה גומר לי על הנשימה ונדבק לי למייק-אפ בצורה דוחה.
הכול קרה כל-כך מהר, אולי ערן צדק, וקפצתי לטיול הזה מהר
מדי באימפולסיביות שלי?
אני מתה לשבת על המזודה ולחכות שמישהו יבוא להציל
אותי. אבל השמש כמעט שוקעת, ובעד שום הון שבעולם אני לא
נשארת פה עם החיות לבד בחושך.
בא לי לחנוק את אבי! למה לעזאזל מכל המקומות בעולם לפה
היא בחרה להגיע? ומה זה החוקים ההזויים האלה?! אני הולכת
לגמור על הכת הזאת עם הכתבה שלי.
אבל הבכי של אפרת ואיום בפיטורין של יורם כאילו שורקים
לי באוזן - מדרבנים אותי להמשיך לצעוד אל הלא נודע.
מה שבטוח, אני חייבת להמשיך ללכת כדי להגיע ולעשות
מקלחת ארוכה.

*

בכוחותיי ובעצבתי האחרונים אני סוף-סוף מגיעה לחניה.
הכתף שורפת לי מה"לואי" הכבד. אין איש. רק הרבה מכוניות
מאובקות נחות להן בדממה.
חושך. ואני מתחילה להילחץ מהמקום הזה. אוכלת סרט
שמישהו צחק עליי או עושה לי דווקא.
השמלה הלבנה שלי נראית כאילו עברה מלחמה, ופאקינג אין
לי קליטה או ויי-פי.

ואם זה לא מספיק, יתושים עוקצים אותי במקום בגוף שלא
תיארת לי לעצמי שהם יכולים להגיע אליו.
אני נשברת ומתיישבת על המזוודה. היא נראית בדיוק כמוני
– שבורה. מה שבטוח, לדירה שלי היא לא חוזרת.
מגלגלת מהר סיגריה ומודה לעצמי שקניתי עוד משקה
אנרגיה. לפחות דבר אחד טוב במצב ההזוי הזה.
איזה מסע היה להגיע לפה. ועכשיו מה?
לפי מה שהנהגוס אמר, בשבע הם פותחים את השער, זאת
אומרת שמה שהם לא עושים מסתיים. מציצה במסך – יאללה,
חצי שעה למניאק.

*

בשבע ועשרה אנשים מתחילים להגיע למכוניות שלהם.
מעניין מאוד איזה וודו הם עשו יחד.
בשבע עשרים ואחת – וכן אני סופרת – אבי סוף-סוף מופיעה.
היא קופצת עליי ומחבקת אותי חזק. ריח של מחסור קשה
בדיאודורנט עולה ממנה.
"גלי!!! כמה טוב לראות אותך. כמה כיף שהגעת. איך הייתה
הטיסה? והנסיעה? בואי, בואי נלך לחדר שלנו." היא אומרת
בהתלהבות שיא שכל-כך אופיינית לה.
"אבי, באימ'שך, מה קורה פה? את יודעת שהלכתי את כל
השביל הזה ברגל לבד בחושך?!" אני ישר מתלוננת. לא יכולה
לשמור את הייאוש שלי לעצמי.
"כן. התפללתי שתגיעי לפה לפני חמש. אבל יאללה, הכול טוב,
את פה עכשיו."
אני משיבה לה בחיבוק חם וארוך. בחיי שהתגעגעתי לילדה
הזאת. אבל מעכשיו אני אורחת. אין סיכוי שאני סוחבת יותר.

בסוף החיבוק אני צובטת אותה במותן ולוחשת לה באוזן, "כפרה עליך. לאן הבאת אותי, אבי?"

בקול רם יותר, של עלמה במצוקה, אני אומרת לה, "תבקשי מאחד החברים החתיכים שלך שיהיה ג'נטלמן ויעזור לי פה?" ומצביעה על התיקים שלי.

היא תופסת את המזוודה לבדה ומתחילה ללכת.

"יש לך פיפי או שאת מוכנה ללכת?" היא מחייכת אליי בחיוך פמיניסטי של אחת שגדלה בהרים.

"אין לי פיפי, יש לי רצון עמוק להיכנס להתקלח", אני כמעט צועקת ומנסה להדביק את קצב ההליכה שלה. היא השתגעה לגמרי עם כל האנרגיות האלה עכשיו.

"אין לנו שירותים ומקלחת בחדר, אז נתארגן ונרד שוב", היא זורקת לי כאילו אמרה כמה חם היום.

אין סיכוי שהיא רצינית. היא בטוח צוחקת עליי.

*

מרפי הבנזונה צוחק עליי. זה נהיה גרוע מרגע לרגע.

"ברוכה הבאה לחדר החמודי שלנו", אבי אומרת בגאווה ומזמינה אותי להיכנס כמו סוכנת נדל"ן מיומנת.

"ה'חדר' שלנו לא היה מבייש את החושות בסיני. ליתר דיוק, אלו שהראו לי והחלטתי לעבור לבית מלון ליד.

עולב העולבים.

"מזל שיש לנו גג", אני אומרת, ספק בציניות ספק ברצינות.

אין שירותים ואין מקלחת. למעשה, אין כלום. רק מיטה זוגית – מזרן על הרצפה ושידה קטנה מעץ.

"תגידי לי אנחנו בהישרדות עונה שבע", אני כמעט בוכה מייאוש.

"יש לנו ארבעה כיווני אוויר", היא ממשיכה לנסות למכור לי.
"ארבעה כיווני כניסה לכל החיות של הג'ונגל, את מתכוונת".
אני לא נותנת לה אפילו לענות לי, ושואלת בעצבים, "לא
יכולת להגיד לי שאת לא ישנה במלון אלא באורווה?!"
"אם נהיה מדויקות, את זו שהחלטת לבוא בהפתעה", היא
עונה לי בחוצפה של נערה שרק עכשיו גילתה עולם. "למקום שהכי
לא מתאים לך. את רוצה לספר לי למה הגעת או שאני צריכה
להתחיל לנחש?" גידלה פה החוצפנית הקטנה.
אני שומעת אותה אבל מתעלמת. אם היא תדע שבאתי לפה
בגלל שאמא שלה ביקשה - יש לי הרגשה שהיא ממש תתעצבן.
"תגידי לי, עם כל השנטי בנטי פה אין לך משהו טוב לתת לי
לעשן?"

אני בהלם מרמת החיים המחפירה. אבי נראית מאושרת
ומאוזנת. לולא הכתבה והעייפות שלי - זה הרגע שהייתי עושה
אחורה פנה, צועדת כל הדרך חזרה באבק וחוזרת למדינת תל אביב
שלי.

אני מציצה במסך וקולטת שגם פה אין לי קליטה. כל העולם
נגדי. ערן צדק. אולי באמת לא הייתי צריכה לטוס לפה. אני לא
יכולה אפילו לעדכן אותן שסוף-סוף הגעתי.
"רק שתדעי שאסור לעשן במרחב הציבורי בכפר, רק בחדר
שלנו".

"ממש. את רוצה להגיד לי שכולם פה סאחים?"
"הצחקת אותי. יש פה סצנה מטורפת של סמים. מכל העולם,
מכל הסוגים. אבל פה לא קוראים לזה סמים. פה זה מדיסינה",
היא אומרת לי בגאווה.

"מדיסי- מה?"

"מדיסינה. זאת אומרת, תרופה. את יודעת... מברכים זורעים
כוונה".

"כוונה בתחת שלי. יאללה, תוציאי את מה שיש לך לעשן ותעשי את דודה שלך מאושרת. טסתי חצי כדור הארץ בשביל לראות שאת בסדר".

"ממש הפתעת אותי עם ההודעה שלך שאת מגיעה. עד הרגע שראיתי אותך, לא הייתי בטוחה אם את עובדת עליי או שאת רצינית".

"תשמעי, אני אדבר איתך הכי פתוח. אימא שלך התקשרה אליי בלחץ היסטרי. היא דואגת לך מאוד".

"נו, אז?" היא עונה לי באדישות, להפתעתי.

"אז אחותי היקרה ביקשה ממני מאוד יפה לטוס ולראות שהכול בסדר איתך, ושלא היתפלפת לה או רחמנא ליצלן - את משתחוה לפסלים. והנני כאן. הדודה הטובה שלך שאוהבת אותך ללא גבולות". אני מחייכת.

אבי לא קונה את זה. היא עונה לי ביובש של נערה בת תשע-עשרה שמתחילה לצאת בשאלה, "או-קיי אז הכול בסדר איתי. את יכולה לחזור הביתה עכשיו. ותמסרי לאימא שלי, שאם אני כל-כך חשובה לה, היא יכולה לבוא לפה עם הכיסוי ראש שלה ולבדוק אם הכול בסדר איתי. באמת לא יזיק לה לפתוח קצת את הראש ולשמוע מילים חכמות מהשמאנית".

"אז יש פה שמאנית? איך קוראים לה? מה היא אומרת לכם לעשות?" אני נדלקת. אבל גם שומעת את הכעס שבלב שלה.

"מה את עושה פה?"

"בסדר בסדר, האמת היא שתפסתי טרמפ על הלחץ של אימא שלך, ואני הולכת להכין כתבה על הטקסים, המנהגים והחוקים פה.

"אבל, מאמי, למה שלחת הודעה כזאת לאימא? מישהו אמר לך לעשות את זה?" אני שואלת ברגישות, אבל מקווה לשמוע תשובה שתיכנס לכתבה שלי.

"אויש, תרגיעי גם כן את. אף אחד לא אמר לי לעשות כלום."
היא ממשיכה במוד התקפה. "כמה ימים פה וכבר הבנתי שהיחסים
ביני לאימא מתים. היא לא מבינה אותי. היא לא רוצה להבין אותי.
היא חושבת שאני חולה ועוד מעט אירפא. היא לא מבינה שאני
לא בקטע של הדת כבר מגיל שתיים-עשרה".

"היא חושבת שאת בכת."

"היא בכת!"

אני רואה את הכאב שלה בעיניים. אני מבינה אותה. הרי אני
דרבנתי אותה לצאת לטייל קצת בעולם. לנשום אוויר אחר. אני
מבינה אותה, כי מהרגע שאפרת חזרה מהודו והחליטה לחזור
בתשובה עם חיים, היה קשה מאוד לדבר איתה על דברים שלא
קשורים לדת או נגד הדת. אני מבינה אותה כי מאז ומעולם הייתה
בינינו הבנה עמוקה. גם ללא מילים.

"הרב כל הזמן אומר לה ולאבא מה לעשות. מה לאכול, מת
ועל מה להתפלל ואיך להתנהג איתי - עם הבת שלהם! גם לזה
היא צריכה ספר הדרכה!?"

היא מסיימת לצעוק בכעס לאוויר הלח והדביק, שלא הופך
נוח יותר לצערי גם עם רדת החשכה.

"תעני לי - זאת לא כת?"

אין לי עוד מה להגיד. תכלס היא צודקת. שבעה ילדים יש
לאפרת, והבכורה, כך רצה האל, ממש לא בקטע של שמירת
מצוות, אלא יותר בקטע של שבירת מוסכמות.

אבי מסיימת לגלגל ומגישה לי מצית ואת הג'וינט. תודה לאל,
כמה חיכיתי לרגע הזה. אני מדליקה, שואפת עמוק עמוק לריאות
ושואלת אותה, "אז מה קורה, דרלינג? מה הביא אותך לפה? ומה
באמת גרם לך לשלוח לאימא את ההודעה, חוץ מהרצון לעצבן
אותה בטירוף?"

כל שפת הגוף של אבי נרגעת. היא כנראה מבינה שלא באתי לריב איתה.

"השתתפתי בסדנה שגרמה לי לחשוב על החיים שלי. מי אני ומה אני רוצה להיות. הבנתי באמת שאימא לא מבינה אותי. לעולם לא תבין ותקבל אותי כמו שאני".
מבט של עצב משתלט על עיניה.

"אף אחד לא מבין אף אחד. זו סיבה לנתק קשר? לעשות לה התקף לב בערב שבת?"

"הבטחתי לה שאת חוזרת איתי הביתה. את הרי לא יכולה להישאר פה כל החיים, נכון? את בטיול שלך, אני מבינה. תאמיני לי שגם אני עפתי על עצמי בגיל הזה, אבל משפחה זה משפחה, למרות הכול. ואין על ישראל".

אני מנסה להכניס בה קצת היגיון. אני יודעת שיש לה בשפע ממנו. לא סתם אנחנו כל-כך מסתדרות.

"אין על תל אביב כשיש לך דירת גג וחבר הורס מפורסם, את מתכוונת?"

"מתי הפכת להיות כזו חדה? גם את זה לימדו אותך פה?"
"תתפלאי כמה דברים למדתי על עצמי בשבועיים שאני נמצאת פה. עושים פה עבודה חזקה של מודעות ואהבה עצמית – לפני הכול. אני הסנטר של היקום".

היא מדקלמת לי מנטרה חדשה שבטח שמעה פה.
אני מעבירה לה את הג'וינט שמריח משחור איכותי, ומאשרת,
"באמת חומר טוב, אני מתה על הטעם שלו."

"ומה הקטע של הדממה הזאת בדיוק, את יכולה להסביר לי למה הייתי צריכה ללכת ברגל לבד בחושך?! מה אתם עושים שם כל יום?"

אני מנסה לדלות מידע. לא שוכחת לרגע למה באתי עד לכאן.

"כל יום שותקים יחד במרכז האנרגיה. ככה קוראים למקום. זה כולה מדיטציית שתיקה. לשטוף את אנרגיית היום מעלינו. להתחבר לעצמנו".

הנה היא שוב מצטטת מישהו. חבל. רציתי לשמוע משהו קצת יותר ג'וסי מזה.

"את חושבת שאני משוגעת?" היא לפתע שואלת ברצינות.
"למה את שואלת?"

"אני יודעת שזה נשמע הזוי, אבל האמת שהסדנה האחרונה שהשתתפתי בה כאן, גרמה לי לחשוב ברצינות על הקשר עם אמא".

"אני חושבת שאת עומדת להשתגע", אני עונה לה ברוע ומחייכת אליה. חומר טוב. אין ספק.

"בואי נעשה הסכם. אם את תישארי איתי חודש פה..."
"חוד-ש?"

"יותר נכון עשרים ואחד יום. זה הזמן שלוקח לגוף להתנקות מרעלים. אם תישארי איתי, תוכלי לחוות את כל הטוב שיש למקום הזה להציע ותראי שאני לא מדברת שטויות. אחרי זה אני אחזור איתך לישראל. ממילא עוד מעט נגמר לי הכסף".
אני מסתכלת סביבי בחדר כלום הזה. כמה רחוק זה ממה שציפיתי.

"כן, אני רואה שנגמר לך הכסף. איפה החדרים שראיתי באתר האינטרנט? עם המזגן, והדק עץ, והנוף לים? רמאים כאלה. מוכרים חדרים שלא קיימים".

"החדרים הטובים והיקרים נתפסו מזמן. הכפר מלא עכשיו. והייתי מתה להישאר לחיות פה, אבל ממש יקר בקוסטה ריקה.

"נו מה את אומרת על ההצעה שלי? באת עד לפה – בבקשה תישארי ותראי על מה אני מדברת".

"אין סיכוי חודש, יא משוגעת. בואי נסגור על שבוע ואחרי זה נטוס אני ואת על חשבוני לחופשה מהחלומות בטולם. שמעתי שיש שם מסיבות מדהימות. אנשים יפים ומים שקופים."
"אין סיכוי, דודה. נרשמתי ל'פול מון'.
"אה, גם מסיבות שוות יש פה?"
"תתפלאי אבל כן, יש פה מסיבות שמעיפות גבוה אותך ואת הנשמה שלך. וכולם יוצאים למסע משותף.
"אבל זו לא מסיבה, זה ריטריט שנמשך כמעט חודש. המטרה היא למות ולהיוולד מחדש".
"עכשיו את באמת מלחיצה אותי".
אבל כל הסמים, המסיבות והלמות יחד מריח לי חומר טוב מאוד לכתבה. יורם ימות על זה.
"אבל ספרי לי על זה, אני באמת רוצה לשמוע".
"בואי איתי מחר לשיחת היכרות, זה חינם. קשה להסביר, אבל בעיקרון זה להשתחרר מדפוסים שלא משרתים אותנו עוד. באמצעות מלא סדנאות, מדיסינה, יוגה וניקוי מיצים. אומרים שאחרי זה - את יוצאת מפה בן אדם חדש".
היא נלהבת. אין סיכוי שהיא חוזרת איתי בעוד כמה ימים הביתה. הלך עליי.

*

אני מנסה להירדם ולא מצליחה. כרגיל. נדודים. נשארו לי עוד שני כדורי שינה שאימא נתנה לי, ואני חייבת לשמור אותם לטיסה חזרה.
לא משנה מה אני מעשנת, זה לא עוזר. כבר מאוחר מאוד, ואחרי הטראומה שעברתי במקלחת המשותפת - שהייתה משותפת גם לעכברוש, לצפרדע ולמה שנראה כמו קוף קרקס אבל

עם שיניים חדות מדי - אני לא מעיזה לעצום גם חצי עין. מי יודע איזו עוד חיה תקפוץ עליי.

אומנם יש לנו כילה נגד יתושים, אבל זה כלום. זה כולה רשת דקיקה וזולה. המזרן קשה, הכריות מריחות כמו משהו שהיה סגור הרבה שנים בקופסה, וקולות הג'ונגל מלחיצים אותי. לעומתי, גברת אבי נוחרת כאילו היא ישנה במיטת מלוכה. מלוכלך פה. ומהדקה שראיתי את האנשים בחניה – קלטתי שהיגינה ואסתטיקה זה לא הצד החזק שלהם.

לא ברור, אבל בעיקר ההתלהבות של אבי מערערת אותי. אין ספק שאם אשאר, יהיה לי המון על מה לכתוב. אבל גם בתוך כמה ימים אני יכולה לקלוט מה קורה סביבי ולעוף מהמקום המסריח הזה. אני לא בנויה לזה! אפילו בצבא היה לי חדר יותר נורמלי מזה. אם ערן היה כאן, הוא היה חוטף חום, או לפחות צוחק עליי ועל מצבי העלוב.

אין לי אפילו קליטה לדבר איתו. לשתף אותו. להגיד לו וגם לאפרתי שהכול בסדר. זאת אומרת, שאבי בסדר.

*

ואם כל זה לא מספיק, אין לי מה לאכול במקום הארור הזה. מתברר שטבעונים חיים ונושמים שקדים ואגוזים. ממש כמו סנאים זללנים. כל מנה בארוחה פה כוללת אותם. בפעם האחרונה שבטעות אכלתי שקדים, העיניים שלי התנפחו כאילו ערן הרביץ לי, והפנים שלי נהיו אדומות כמו רוטב של פיצה.

לארוחת הבוקר לא הגעתי כי סוף-סוף נרדמתי, וזה לא שהפסדתי הרבה. אבי סיפרה לי שהגישו להם שייק פירות עם חלב שקדים. אם יש אלוהים, הוא בטח מסמן לי עכשיו באלף נורות אזהרה - להתחפף מפה כמה שיותר מהר.

לארוחת הצוהריים הגעתי. אני רעבה, אבל אוכלת רק ירקות
חיים ואפויים ומתפללת לקפה טוב. מתברר שגם זה לא בסדר. גם
לזה הם המציאו חוקים.

אין קפה בחדר האוכל. לא בבוקר, לא בצוהריים, ובכלל לא.
בקיצור, או שהם ממש לא יודעים מה טוב בשבילם או שהם
אוהבים לסבול.

בא לי למות. אני שותה קפה כשקשה, וזה בדיוק הרגע
המתאים – קשה לי.

אבי מחייכת אליי ומנסה לעודד אותי שבעוד כמה ימים החשק
יעבור לי.

עדיין לא החזרתי לה תשובה. קודם אני חייבת לדבר עם ערן
ואפרת. והכי חשוב, אני חייבת לכתוב כמה שיותר מהר, אבל אני
לא מצליחה להתעורר על עצמי.

כל הסיכויים נגדי. המקום הזה לא בשבילי. סליחה, זה לא
אתה זאת אני. איך הבטחתי לאפרת להחזיר את אבי איתי? איך
הבטחתי ליורם כתבה מצוינת? ובעיקר, איך הבטחתי לעצמי
לצאת מאזור הנוחות שלי ולהתחיל לכתוב עוד דברים מלבד
טורים שבועיים?

אני מניחה את ראשי על השולחן בייאוש. אני צריכה לאסוף
את עצמי ולחשוב בהיגיון. לפתע אישה נמוכה עם צמה ארוכה
ונמשים בלחיים ניגשת אלינו ופונה אליי.

"שלום, שמי סיטאר ואני השפית פה", היא אומרת לי באנגלית
בחיוך לבבי. "שמעתי שיש לך אלרגיה לשקדים ולאגוזים, ואני
מבטיחה שמארוחת הערב יהיה לך מה לאכול. זו זכות לעזור לך
להצליח בריטריט, וזה גם אתגר קולינרי בשבילי".
היא קורצת לי.

"תודה רבה על הדאגה, אבל לא בטוח שאני נשאת פה. אז
אל תטרחי. אני אסתדר עם מה שיש". אני מחייכת בחזרה - חיוך

צבוע. בא לי לזרוק עליה את קערת הסלט הגדולה של הבופה, לקפוץ עליה, לחנוק אותה ולדרוש קפה. קפה. זה כל מה שאני מבקשת.

"אני ממש ממליצה לך להישאר אם כבר הגעת עד לכאן. זה הריטריט שכולם מחכים לו. זה קורה פעם בשנה, והשמאנית מפרו מלווה אותו. האַיִאָסְקָה שלה תמיד עושה קסמים בנפש". שמעתי על האיִואַסְקָה הזאת. כמה חברים עשו את זה לא מזמן באיזה חור בגולן. אבל אני לא יודעת על זה הרבה, רק שבוכים. ממש מה שחסר לי. הפעם אני מחייכת אליה בנימוס ויודעת שהאיִואַסְקָה הזאת היא אחלה חומר לכתבה. היא הולכת לשולחן אחר. בטח למישהו יש אלרגיה למקום פה.

"אז יש גם איִואַסְקָה בריטריט שלך?"

"כן. לא אמרתי לך? בכל שלושת השבועות של הריטריט מתנקים מרעלים רגשיים ופיזיים, והכול נבנה לקראת טקס האיִואַסְקָה. היום האחרון והמסכם. זה בעצם הלמות ואז להיוולד מחדש".

אני מוציאה את הפנקס מה"לואי" שלי וכותבת לעצמי, "צמחים מפרו הועברו בדרך לא חוקית לכת כדי לגרום לאנשים להוציא מהקבר את השדים של עצמם". אני ממציאה.

אבל זה מה שכולם עושים. לוקחים עובדה קטנה ומנפחים אותה כרצונם. אני צריכה רק קצת, כדי ליצור דרמה.

אבי מתעלמת מהפנקס, כאילו אנשים עוד כותבים בהם בימינו. אני יודעת שזה הכי אולד פאשן, אבל אני חולה על זה. מרגיש לי הכי מקצועי שיש.

"אז מה את אומרת, את נשארתי איתי? אני יודעת שאת אוהבת

סמים... זאת אומרת מדיסינות".

היא מתקנת את עצמה כאילו אם ישמעו פה את המילה סמים, יקפצו עליה חמישה שוטרים. לפי מה שהיא נתנה לי לעשן אתמול, כולם מסודרים פה יופי.

"אבי, את יודעת שהמקום הזה לא בשבילי. אפילו קפה אין להם. ומה לעזאזל הסיפור עם האינטרנט? איך את בכלל שלחת הודעות לי ולאמא?

בואי נישאר פה כמה ימים, ואחר כך נלך לעשות חיים בציוויליזציה". אני מנסה לפתות אותה שוב, למרות שאני יודעת שהסיכויים שלי קלושים.

"יש מקום בכפר שרק בו יש אינטרנט. זה בכוונה, את יודעת. שלא תהיה הרבה קרינה ושאנשים לא יהיו תקועים במסך שלהם כל היום. רוצים שנתקשר אחד עם השני."

"קרינה בתחת שלי. קחי אותי לשם עכשיו!" אני כמעט צורחת עליה. אבל בלב מאושרת שיש מקום כזה בכלל. "אני לא רוצה לאחר לשיחה. אקח אותך אחר כך."

*

כולם יושבים נינוחים על הרצפה בישיבת לוטוס עם גב זקוף. רק לי נשבר הגב? הם לא שמעו על כיסאות במקום הזה, או מינימום כריות?

אנחנו שישים איש בערך. יפה להם כל-כך הרבה אנשים. בחישוב גס הם עושים פה לפחות חמישים אלף דולר לריטריט. לא רע בכלל. חבורה של שרלטנים.

אני מנסה להקשיב בריכוז ולהבחין בכל דבר קטן. לדלות מידע ולעשות ממנו מטעמים אחרי זה.

אף אחד לא מדבר. עוצמים עיניים ומשחקים אותה בשנטי. לא ברור לי מה הקטע שלהם.

אני קולטת שאני עוף מוזר שם. כולם לבושים בשרוואלים, ובדרך כלל הולכים יחפים. בטח יש להם עור של פיל בכפות הרגליים. והבנות? אלוהים ישמור איך הן נראות. רק אני שמעתי על איפור כאן?

לרוב הגברים והנשים יש שיער ארוך בכל מיני מקומות בגוף, ואף אחת לא מתאפרת או יותר גרוע – שמה בושם. בקיצור, אנשים מסריחים. יצאו עכשיו מהודו או מינימום מהחוף של מוש.

יש הרבה ישראלים, אבל מדברים פה רק אנגלית. אירופאים, קנדים וכמה אמריקאים הזויים.

אישה מבוגרת עם שיער לבן ועיניים גדולות נכנסת למרחב ומתיישבת על במה. גבוה מאיתנו.

לגברת יש אשכרה כורסה נוחה, ואילו אני סובלת פה עם פשוטי העם.

אף אחד לא מראה סימני מצוקה חוץ ממני. אני זזה בלי סוף ומחפשת תנוחה סבירה. מזל שהרצפה קצת קרירה. אולי זה הקטע? לצנן קצת את הגוף מהחום סיוט הזה? אני מיישרת רגליים ככה שכל חלק מהן ייגע ברצפה הקרירה.

אני מניחה שהיא השמאנית. אני מציינת לעצמי בפנקס את עניין המעמדות. קלאסי לכת.

לידה מתיישבים אנשים. בטח המדריכים. כולם קדים להם בנמסטה. חם, והלחות לדעתי מגיעה למאה אחוז. רק שאגת הקופים ברקע וציוץ הציפורים – המאוד יפות - מפריס את הדממה.

ואז עולה לבמה, אחרון חביב, גבר חתיך שנראה בשנות הארבעים לחייו. אני מזדקפת. הוא מתיישב ליד השמאנית בכורסה עוד יותר מכובדת ונוחה, ולפי מה שהוא משדר - הוא

בעל הבית. לפי איך שכולם משתחווים לו עכשיו – סביר להניח
שזה הגורו. מעניין למה אבי לא דיברה עליו?

הוא מפזר חיובים לכולם ונראה סופר נחמד, וזה בלי להוציא
מילה מהפה. אומנות אמיתית. העיניים שלי לא יורדות ממנו.
חייבת להבין מי הבנאדם. הוא לא נראה הבעל שלה – ואם כן,
סחתיין עליה.

השיחה מתחילה, ואני לגמרי מבינה מאיפה הציטוטים של
אבי. איזה שם הם בחרו לעצמם. "למות ולהיוולד מחדש". לא
ברור לי למה מפחידים אנשים או משחקים להם בראש שהם
צריכים לשנות אצלם משהו.

וואלה, אני מה זה מבסוטה מהחיים שלי. לא צריכה להרוג
שום דבר. לא ברור לי איזה טראומות בדיוק אנשים סוחבים.

אני מסתכלת על אבי והיא כמו מהופנטת, שותה כל מילה
שנאמרת. מעניין מאוד מה היא כל-כך רוצה להרוג בתוכה?
המנטרות שלהם נשמעות לי כמו קלישאות לעוסות מפסטיבל
בומבמלה, שהתאדה לפני עשרים שנה. "אור ואהבה". יאללה! זה
לא עובד עליי.

איך הם לא שמעו, למשל, על עופר ניסים ומצעד הגאוזה?!
הכי אהבה שיש, אבל קצת יותר מעניין מלשבת בשקט ולהגיד
"אום" שלוש פעמים לאוויר.

לפתע אני מבחינה במישהו שיושב על הרצפה, בחצי עיגול
השני מול הבמה. אני יושבת מאחוריו טיפה הצדה. אני אומנם
רואה רק את הפרופיל שלו, אבל אני מזהה אותו בשנייה. זה ארז.
הלב שלי מתחיל לדפוק במהירות כאילו אני ילדה בת שש-
עשרה. כמה שנים לא ראיתי אותו. וממש כמו ויסקי יקר – השנים
עשו לו רק טוב.

מאותו הרגע אני לא מצליחה להקשיב לכולם. בטח לא לחפש
בין השורות רמזים למשהו לא תקין. כל מה שמעניין אותי זה

להיות הכי יפה, הכי קורנת והכי בולטת בשביל שיבחין בי. אני יושבת הכי זקוף שאפשר כאילו חונכתי אצל הארי קרישנה, ומדי פעם משתעלת או מפילה את המפתח של החדר כדי ליצור קצת רעש ולמשוך תשומת לב. שום דבר לא מעניין אותי עכשיו – אני במשימה. ארז חייב לראות אותי, לזכור אותי ולגשת אליי בסוף השיחה.

*

בסוף השיחה שנמשכה נצח ועם חצי גב תפוס אני ניגשת לאבי ומחבקת אותה. אני לא יודעת מה עובר על הילדה הזאת, אבל הלב שלי איתה.

אני ערה לכל תנועה שלי. מרוכזת בלהיות הכי זוהרת ובמיטבי. אני מושכת אותו אליי כמו לילית. אני צועדת לעבר אזור הנעליים העזובות, הרי ברור שאסור להיכנס איתן למרחב המקודש, ומחפשת את שלי. אני יודעת היכן הנחתי אותן, אבל למען האמת אני מחפשת איזה נעליים יכולות להיות שלו.

"גלי?" אני שומעת מאחורי גבי ורושמת לעצמי ניצחון. אני מחכה עוד רגע ומסתובבת לאט-לאט כמו בסצנה בהילוך אטי מסרט קולנועי. אני מסתכלת באנשים הרבים שמחפשים גם הם את נעליהם, כאילו מנסה להבין מי קרא לי.

"גלי?" הוא קורא לי בשנית. אחח, הוא והחיוך המהמם שלו תמיד עשו לי את זה.

"היי. כן ... אנחנו מכירים?"

"מה, את לא מזהה? זה אני. ארז", הוא אומר ועיניו הירוקות נוצצות. אוי, כמה שאהבתי את הניצוץ הזה.

"סורי, אני באמת לא זוכרת. אל תגיד לי ש... שכבנו...?" אני אומר בקול כאילו נבון ומחייכת חיוך מתוק להפליא.

הלב שלי על מאתיים. כמה אהבתי אותו. אבל מבחוץ אני הכי קולית. כרגיל, לא מראה חולשה.
הוא מצחקק. הצלחתי להביך אותו.
"אה... לא. לא שכבנו. זה אני. ארז. חבר של אח שלך תומר."
"ארז! מה אתה עושה פה? איזה עולם קטן."
"אני כבר כמה שנים מגיע לפה. הריטריט של השמאנית הכי נחשב. אבל כמה מפתיע לראות אותך פה."
"כן, תמיד היית קצת מוזר. מתאים לך עם כל ההזויים פה."
המשחק נגמר, אני הכי אני. לא יכולה להיות עם מסכות מולו. לא אז ולא עכשיו.
הוא מהמם בצורה חצופה. שחום. שרירי. מוהיקן קצר מאחור ושיער קצוץ מלפנים. הוא נראה כמו חייל קומנדו מהסרטים. קח אותי עכשיו, אני כמעט אומרת בקול רם ונעשית חרמנית בשנייה.
"היית ונשארת אותו הדבר, גלי. תמיד היית מצחיקה. אז מה את עושה פה?"
זה באמת המקום האחרון שמתאים לי להיות בו.
"סיפור ארוך. תאמין לי שאני פה הכי במקרה. עניין משפחתי", אני אשכרה מתנצלת.
"אפרופו משפחה. תכיר, זאת אביגיל. הבת של אפרת". אני מושכת את ידה של אבי ודוחפת אותה בינינו.
"אהלן, אני ארז". אני בטוחה שגם הלב של אבי מחסיר פעימה מולו.
"אני לא מאמין איזו ילדה גדולה כבר יש לאפרת. איפה היא ואיפה אני", הוא מצחקק ומגרד את הראש.
אז מה זה אומר? הוא רווק? אלמן? יש לו ילדה קטנה? יש לו אישה מהממת? הוא בוגד בה? הם ביחסים פתוחים? אני מתלהבת כמו ילדה, ונזכרת בערן. אשכרה, לרגע שכחתי שיש לי בן זוג. ארז מהפנט אותי.

אבי אומרת שלום. לא מראה התלהבות, ואני חייבת להסתיר את שלי, אז אני מחליטה לחתוך את השיחה כדי שיישאר עם טעם לעוד.

"ממש כיף להיפגש באמצע שום מקום. אנחנו חייבות ללכת לאינטרנט עכשיו, אז נתראה?"
"כן, כן, בטח. יש לנו לפחות שלושה שבועות ביחד", הוא עונה לי בקלילות, ואני מרגישה שהלב שלי נפל ישר לתחתונים הרטובים שלי.

"מי יודע אם יקראו לנו בשמות אחרים בסוף".
אין לי מושג על מה הוא מדבר, אבל הוא יכול לקרוא לי בכל שם שמתחשק לו.
"צ'או בינתיים", אני מחייכת חיוך קטן ומתוק ומסובבת את הגב אליו, וכמובן לא מסתכלת לאחור.

*

בדרךנו לאינטרנט אני שיכורה מהמפגש איתו. מי היה מאמין שאראה אותו דווקא כאן.
"לפי איך שאת מחייכת, גלי, אני מבינה שאת נשאר לריטריט". פאק. אבי קלטה אותי. אני ממש מקווה שלא הייתי כל-כך שקופה מולו.
"השמאנית נראית ממש רצינית והמדריכים דיברו ממש יפה. האמת, אני קצת סקרנית. השיחה הייתה לעניין".
כמה שאני מחרטטת אותה. העיקר שלא תשים לב.
אני לא מאמינה שאמרתי בקול רם שאני נשארתי. אבל אני חייבת לראות עוד פעם את ארז. הרבה זמן הלב שלי לא התרגש ככה.

"ידעתי! ידעתי שאת תידלקי בסוף. איזה כיף הולך להיות לנו,
גלי. אני ממש מתרגשת".

אבי קנתה את המילים שלי. מובן שהדבר היחיד שנדלקתי
עליו זה ארז.

"אבי, אני עושה את זה רק בשבילך. תבטיחי לי שאת חוזרת
איתי אחרי זה לישראל".

"אני מבטיחה באלוהים", היא אומרת לי ומחבקת אותי חזק.
"את עוד מאמינה באלוהים?" אני חייבת לוודא שהמילים שלה
נכונות.

"כשאני נשבעת. אני נשבעת באלוהים. מבטיחה".
יופי. משימה אחת השלמתי. עכשיו נותר לי להעביר את הזמן
פה ולכתוב את הכתבה שלי.

אנחנו עולות בעלייה לא פשוטה, ואיגואנה ענקית חוצה את
דרכנו בזריזות. ככה, ברגיל שלה. לא מפחדת בכלל.
"איכססס", אני צורחת. "מה זה הדינוזאור הזה?" אני נוחתת
בשנייה אחת למציאות שאני שקועה בה.

"אוי, זה ברגיל פה. חכי שתראי את הנחשים והבואשים". אבי
מרוצה. עכבר העיר בא לבקר את עכבר הכפר. עדיין לא בטוחה
אם היא עובדת עליי או לא, בנוגע לשאר החיות.

"מי היה הבחור הזה? ואיך הוא מכיר את אימא שלי?"

"את מתכוונת מי היה הבחור ההורס הזה?"

אני לא מצליחה להסוות את ההתלהבות שלי, שמחה שהיא
העלתה את הנושא.

"הורס? אני יודעת... כבר ראיתי יפים ממנו. חוץ מזה, הוא
נראה זקן".

"איזה זקן בראש שלך? הוא כולה גדול ממני בשלוש שנים".

"גם את זקנה, גלי. בת כמה את? שלושים וחמש?"

"חצופה! אני בת שלושים ושתיים, ואין יותר מהממת ממני".

"את באמת מהממת, דודה. הלוואי עליי גוף כמו שלך. עכשיו וכשאהיה זקנה." יש לה מזל שאני אוהבת מחמאות, ושאני במצב רוח מרומם.

"קוראים לו ארז, והוא היה חבר טוב מאוד של דוד תומר. הוא היה כמו האח השני שלי, תמיד היה אצלנו בבית", אני חוזרת לדבר עליו, וההתרגשות שלי שוב מתעוררת.

*

כשאנחנו סוף-סוף מגיעות, אני נוטפת זיעה, ואני לא מהמזיעות. "איזה מסע כומתה להגיע לפה. כל זה בשביל פאקינג צורך בסיסי שאמור להיות נגיש לכולם כל הזמן".

אני מדמיינת כמה פעמים ביום אצטרך לבוא לפה. לפחות עליות טובות לתחת.

דבר ראשון, אני מתקשרת לאפרתי. ערן יכול לחכות עוד כמה רגעים.

אבי הולכת לחבק עצים. אפילו לא מתרגשת שהגענו להיכל הקודש. אשכרה, היא לא הביאה איתה את האייפון שלה בכלל. לא להאמין.

לפחות עכשיו יותר ברור לי למה היא לא ענתה לאימא שלה על ההודעות.

בצלצול השלישי היא עונה לי, וישר מתחילה לצרוח עליי, "איפה את, גלי? אלוהים ישמור כמה שאני דואגת! מצאת את אבי?"

"שלום גם לך. אני בסדר גמור תודה שאת שואלת".

"תעני לי! פגשת את אביגיל? הכול בסדר איתה?"

"אפרת, כדאי שתירגעי ומהר. אל תצעקי עליי. אני לא יכולה אפילו להתחיל להסביר לך מה אני עוברת פה. מצאתי את אבי והכול בסדר".

אני מתחרטת שלא התקשרתי קודם לערן. לפחות הוא היה
נותן לי קצת אהבה.

"ברוך השם, גלי. אני שמחה לשמוע וסליחה שאני ככה. לא
ישנתי כבר שבוע. אז מתי אתן חוזרות? תספיקו לעלות על טיסה
לפני יום שישי?"
"אז זהו ש..."

"אז זהו שמה, גלי?" הלך עליי.

"שאנחנו חוזרות רק בעוד חודש."

"חודששש?" היא צורחת לי שוב באוזן.

"אנחנו עושות איזו סדנה וישר חוזרות לישראל. מבטיחה לא
לעצור בעוד מקום ולנפוש קצת".

"גלי, די עם הבדיחות המפגרות שלך. זה לא מצחיק אף אחד".
"אפרתי, לצערי אני רצינית. אבי נרשמה לסדנה והיא לא רוצה
לוותר עליה. היא הבטיחה לי שאחרי זה היא חוזרת איתי לישראל.
אין סיבה לדאגה. אני כאן איתה, ולמען האמת היא נראית
מאושרת מתמיד."

"למה את תמיד עושה לי דווקא? איזו סדנה זו בדיוק? ביקשתי
ממך משהו, ואת עושה הפוך".

"תקשיבי לי טוב. הבת שלך ילדה גדולה ואי אפשר למשוך
אותה מהאוזן בכוח. עוד שנייה נגמר לה הכסף, ואם תרצה או לא
- היא תחזור לישראל. תאמיני לי שאין לי מה לחפש חודש במקום
המסריח הזה. בא לי למות. את יודעת שאני מתקלחת עם עוד
שלושים בנות?"

"את מה?"

"מה שאת שומעת. אין לי מקלחת או פאקינג שירותים בחדר.

אני ישנה בסוכה."

דמעות מתחילות להציף את עיניי ללא שליטה. אחרי כמעט חמישה ימים בדרכים זו הפעם הראשונה שאני מדברת עם מישהו מהעולם החיצון. זאת אומרת, מהעולם האמיתי.

"לפחות גידלת את הבת שלך בגבעות. היא מסתדרת פה יופי".

אני מנסה לא להראות חולשה ולאסוף את עצמי.

"ומה עם הגורו והטקסים הפגאניים שלהם? זה עד כדי כך גרוע?" היא שואלת, ונראה לי שפוחדת לשמוע את התשובה.

"האמת שעד עכשיו הכול נראה נורמלי יחסית. אנשים נחמדים, ולא פגשתי גורו או שמעתי על כזה". לא ראיתי שום דבר קיצוני מדי ביום וחצי שאני פה.

"את בטוחה שאבי לא מאבדת את זה כמו הצעירים בהודו?"

"אפרתי, גם את היית צעירה בהודו. ואת היחידה שחזרת משם אבודה".

"לא מצחיק ואני חייבת לסיים. תמסרי לה שאני אוהבת אותה ושאני מתחננת שתענה לי להודעות". ברקע אני שומעת את אחד האחיינים שלי בוכה.

"אני אגיד לה. ורק תביני כמה אני מקריבה בשבילך – אין פה כמעט אינטרנט... אולי זו הסיבה שהיא לא עונה לך. זה ממש סיוט להגיע למקום עם קליטה".

"טוב לדעת, זה קצת מנחם. אימא באמת דאגה לך. היא אמרה לי שכבר כמה ימים לא העלית תמונה לאינסטגרם".

"כפרה על אימא, כמה אני אוהבת אותה. תגידי לה ולחיים שאני ואבי בסדר ושנחזור בעוד פחות מחודש".

אני מנתקת את השיחה וחושבת על האינסטגרם שלי. כבר כמה ימים לא העליתי שום דבר לסטורי כי בדמיון שלי הייתי אמורה להיות בחדר מפנק עם נוף עוצר נשימה, דופקת אלף תמונות עם ביקיני הורס. ובמציאות קיבלתי סוכת מציל ואיגואנות שבטוח מרגישות פה יותר בנוח ממני.

אני מרימה מבט וקולטת שאני נמצאת במקום יפה בסך הכול.
העלייה הזאת הייתה משתלמת. אפילו שומעים את רחש הגלים
מרחוק.

אני אשכרה נמצאת בג'ונגל אמיתי. לפחות עשרה גוונים של
ירוק, קולות החיות וריח הפרחים – ברגע אחד – הכול נכנס
לתמונה אחת. תמונה לא רעה בכלל של טבע אמיתי.

אני מעלה לסטורי סרטון קצר של היופי הזה וכותבת – מי
מנחש איפה אני??

אני מתקשרת לערן, ובצלצול החמישי שהוא לא עונה לי, אני
נוזרת שלא שאלתי את אבי על הבחור שישב על הבמה.
לפי החישוב הגרוע שלי של הבדלי השעות, השעה עכשיו
בישראל עשר בערב בערך. מעניין מה הוא עושה היום, ומה עשה
בימים האחרונים. בצלצול השישי הוא סוף-סוף עונה לי.
"בייבי?"

לא בטוחה אם זה הוא או שהגעתי לתא הקולי המעצבן שלו.
"בייבי! מה קורה? איפה את, תגידי לי? ניסיתי להתקשר
מיליון פעם".

"אתה לא מאמין איפה אני נמצאת וכמה אני סובלת".
"סובלת? למה, מה קרה? את מלחיצה אותי".
"אני ישנה בחדר פח. חם מאוד. לא שתיתי קפה כבר כמעט
יומיים, ואנשים פה 'באום שנטי אוס' בצורה מוגזמת".
"די, נו. אני לא מאמין לך. עד כדי כך? לפי הסרטון שהעלית
נראה שאת נמצאת במקום יפה".

אני שומעת חצי עקיצה בדבריו, ואני לא אוהבת את זה. הוא
לא נפרד ממני יפה לפני הנסיעה, ועכשיו הוא ממשיך? חוץ מזה,
איך הוא כבר הספיק לראות את הסטורי?

"אני נמצאת במקום יפה. אבל מה זה קשור? אני בחרפת רעב וציוויליזציה!" אני אומרת לו ומרימה את הקול בחצי טון. אם הוא מתכוון לריב איתי עכשיו, אני ממש אתפוצץ עליו.

"חרפת רעב? למה את לא אוכלת? ותגידי, מה עם אבי? הכול בסדר איתה? את כבר יכולה לחזור הביתה?"

"אבי בסדר. אפילו בסדר גמור. ו...תקשיב, אני צריכה להספיק כמה דברים, אז אני... אחזור יותר מאוחר ממה שחשבתי".

"על מה את מדברת? איזה דברים? ומה זה יותר מאוחר? את מוכנה לדבר ברור ולא ברמזים?"

"אני עושה עם אבי ריטריט של שלושה שבועות וחוזרת איתה לארץ. אני חייבת את זה בשביל הכתבה שלי." מנסה לעשות עליו מניפולציה, שלרגע לא יחשוד שיש גבר במשוואה.

"די כבר את והכתבה שלך. ממתי זה מעניין אותך כל-כך? הטורים שלך אש. מה את צריכה יותר מזה?"

"לא ייאמן איך אתה לא יודע לפרגן! מתי הפכת להיות כזה תקוע בתחת של עצמך?"

עכשיו אני לגמרי אש. ונזכרת בטור שאני כבר חייבת לשלוח ליורם.

"גלי, תגידי לי שאת צוחקת עליי ושבעוד כמה ימים את חוזרת אליי". מה אני שומעת פה? חוסר ביטחון? געגוע? לא ברור לי מה זו בדיוק ההתנהגות הזאת שלו. אבל זה לא מוצא חן בעיניי.

"אני לא צוחקת. אני רצינית. מאמי, מה קורה? הכול בסדר איתך? אני כבר חסרה לך?"

"אני מכיר את המקומות האלה שאת נמצאת בהם. כולם שם חזק באיסתא". או-קיי! אז הוא מקנא.

"הלוואי". יוצא לי בלי לחשוב יותר מדי. "כולם פה עם קוקו ארוך, כינים בשיער ושרוואלים לבנים. אל תדאג, זה הכי לא חסגון שלי". אני אומרת את זה אבל חושבת על ארז.

"לכי תדעי מה ילמדו אתכם שם בסדנה". אלוהים, תעזור לי.
הוא נשמע יותר גרוע מסבתא שלי.
"תגיד לי, אתה לא סומך עליי? מתי בדיוק הלכתי עם גבר אחר
בלי האישור שלך, או לפני שאתה הכרת אותו אישית?" הבנאדם
אשכרה מתנהג כמו גבר פגיע וחלש. זה מפתיע אותי וקצת מוריד
לי ממנו.
כשאני חושבת על זה, בשנתיים שאנחנו יחד תמיד טיילנו יחד
בחול"ל. הלכנו למסיבות יחד והכרנו זוגות אחרים יחד. זו הפעם
הראשונה שאנחנו נפרדים להרבה זמן. זה צריך להחמיא לי שהוא
מקנא לי, ולא להוריד לי ממנו.
אבל גבר חלש רגשית זה turn off, לא משנה מה הסיבה. מה
לעשות, בקטע הזה אני דפוקה.
"תבטיחי לי שלא תהיי עם גברים אחרים עד שאת חוזרת
לארץ". הוא ממשיך בהכי חוסר ביטחון שלו.
"אני מבטיחה. תאמין לי שאין אפילו טיפת אווירת סקס
במקום הזה. כולם פה רוחניים. שכחת?"
"טוב. אל תשכחי שאני אוהב אותך, אה?"
קנאה. זה הסיפור. כל הגברים אותו הדבר.
"לאב יו, בייבי. אל תשכח להשקות את העציצים ואל תעשה
שום דבר שאני לא הייתי עושה, אה?"
אנחנו מנתקים, ואני לא מאמינה שהוא עשה לי סצנה עכשיו.
למה הוא לא מפרגן לי? הוא לא רוצה או מאמין שאני יכולה
להתפתח בתחום הכתיבה? הרי כתיבה היא החיים שלי.
זה מציק לי, אבל אין לי כוח לחשוב על זה. אולי המרחק בינינו
באמת יעשה לשנינו טוב. הרי קצת געגוע תמיד טוב לזוגיות, לא?
אני מתבאסת שלא הבאתי את הלפטופ שלי, אבל אני חייבת
לנצל את האינטרנט ולשלוח את הטור השבועי שלי. הבייבי
האמיתי שלי.

נכנסת זריז לאינסטוש. מאה עשרים ושלושה אנשים צפו
בסטורי שלי בחמש דקות. לא רע בכלל, גלי בלום. אני מרוצה
מעצמי.

לרכישת עותק מודפס:

<https://amzn.to/2ZQ39rF>

לרכישת עותק דיגיטלי:

<https://did.li/Y7XYH>